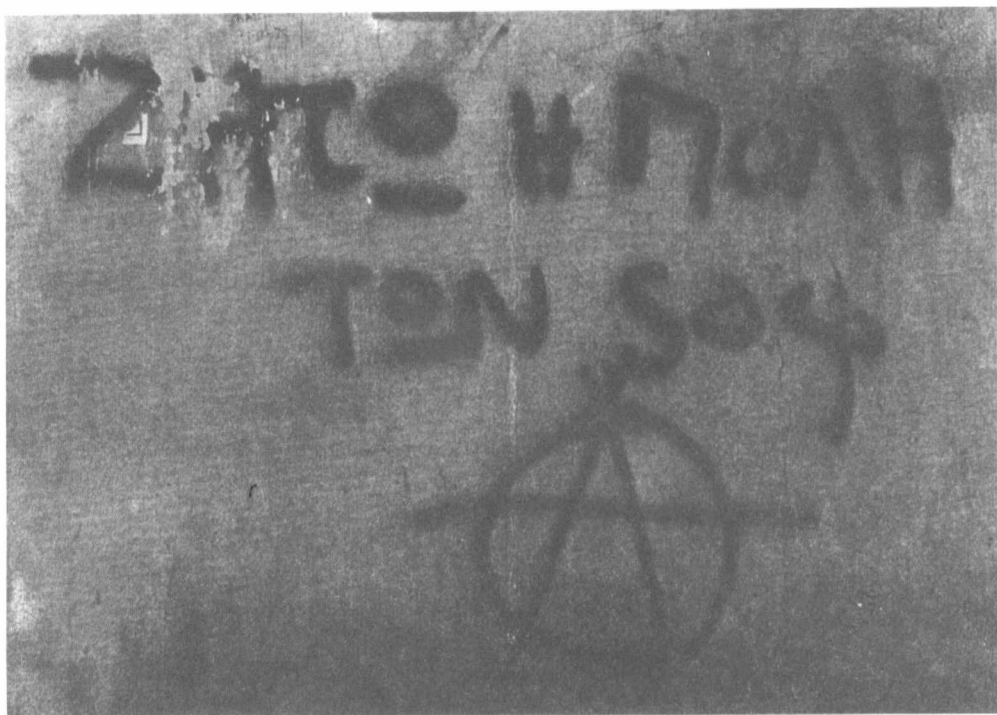

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '95

Κύκλος Αναρχικών για την Κοινωνική Εκτροπή

« Όντας κυρίως προσδιορισμένη από τον τοπικό της περιορισμό, μια εμπειρία αυθόρμητη δεν είχε κατανοήσει τις ίδιες τις δυνατότητες που ενυπήρχαν στον φαινομενικά εχθρικό περιβάλλοντα κόσμο. Κι ενώ έβλεπες την άμυνά μας να καταποντίζεται και το θάρρος ορισμένων να κάμπτεται, βρεθήκαμε μερικοί που σκεφτήκαμε πως θα έπρεπε πιθανόν να συνεχίσουμε, τοποθετούμενοι στην προοπτική της επίθεσης: με δυο λόγια, αντί να περιχαρακωθούμε στο συγκινητικό οχυρό της στιγμής, να ξανοιχτούμε, να επιχειρήσουμε μια έξοδο, να καταλάβουμε το πεδίο και να επιδοθούμε απλούστατα στην πλήρη καταστροφή του εχθρικού αυτού κόσμου, για να τον ξαναφτιάξουμε κατόπιν, αν γινόταν σε άλλες βάσεις. Είχαν υπάρξει προηγούμενα, μα είχαν τότε ξεχαστεί...»

Γκυ Ντεμπόρ
In girum imus nocte et consumimur igni

ΑΝΤΡΕΣ ΤΩΝ ΜΑΤ "ΤΣΑΚΙΣΑΝ" ΣΤΟ ΞΥΛΟ ΕΝΑΝ 13ΧΡΟΝΟ

ΤΗΝΩΡΙΑ!

ΑΙΣΧΟΣ Εκαίγαν τη γαλανόλευκη

ΣΥΓΚΑΘΙΣΜΕΝΟΙ οι Έλληνες ήλθαν σε ζωντανή μετάδοση για μία ακόμα φορά, το Πολιτεχνείο να καταστρέφεται και νεαρά υποκαίμενα να καίνε τις ελληνικές σημαίες.

Κανείς που δεν ήταν καμία αναλογία σε οποιαδήποτε χώρα της Ευρώπης. Και η Ισπανία και η Πορτογαλία είχαν τον μαύρο χρώμα, τις αντρίχες, αλλά 20 χρόνια μετά κανένας δεν υποκρίνεται με κροκοδείλια δάκρυα, όπως κάποια δικά μας "επιτηρηματίες" γεννημένα ακόμα! Κανείς δεν διστάζει να καίει υποκαίει ή πορτογαλικές σημαίες. Ανάλογο προηγούμενο δεν υπήρξε σε καμία χώρα της Ευρώπης, αλλά ακόμα ούτε σε εκτεταμένες αμερικανικές δικτατορίες δεν καίει τα εθνικά τους σύμβολα.

Εδώ, ωστόσο, άκουσε το παρελθόν και έδωσαν το όρκο για την υστερότητα των πάντων.

Και ένας τόπος, που δήλωνε πασιφαντακά και πρόθυμα, μέσα σε αυτό τον παραλογισμό ήθνη στις τηλεοράσεις χωρίς ούτε μία για τις τρομακτικές πράξεις και καταστροφές, αλλά με το στόμα γεμάτο μέλι για τον προδοτισμό και την (αποσυνθετική) πολιτική ηγσία που ήθελε εντολή να μην περπατούν τα παιδιά!

Εδώ και για τους αστυνομικούς που χτύπησαν υποβελβλά έναν μαυρό από τους καταστροφές, από τους οποίους χτύπησε μέσα στο όριο βίας και καταστροφές να έχουν απλόχερα ψυχραιμία.

Κανείς δεν σέβεται με την εκπαίδευση μεταρρύθμιση των σχολείων νεαρό, αλλά δεν μπορεί να μην παρατηρήσει ότι κανείς δεν θέλησε εκπονηθείσας αστυνομικών από ακόμα και το εν ψυχρώ κτύπημα τους μέσα στο περπατάει από "αναρχικούς" πριν από μερικά χρόνια. Και ότι η βία φέρει βία. Σε οποιαδήποτε εμφύλιη πόλεμο, κανείς 15 χρόνων δεν θα τολμούσε να καταστρέψει κερκίδα, πανεπιστημιακή και ιδιωτική, χωρίς συνέπεια. Εδώ στην Ελλάδα πανηγυρίζαμε γιατί, μετά τις τρομακτικές καταστροφές και το κέρμα των θανάτων ανθρώπων, οι νεαροί έφταναν χωρίς να τους εντολίζει κανείς... θα στακόταν ο οποιασδήποτε Μαρξάτος, έτσι και μία ώρα, ως πρόθυμοι σε αμερικανικό ή κροκοδείλιο πανεπιστήμιο, με τις χημικές κούφες αίμα τους θα μπορούσαν 50 νεαροί να κρατούν μία ολόκληρη πόλη ασφαλή, μία Αττινιά σε ελεγχόμενη κατάσταση και να μην καταστρέφουν όλες οι ομάδες στους ακαδημαϊκούς για την ολιγαρχία "πανεπιστημιακούς δικτάτορες" και στους γονείς των 13 χρόνων και 15 χρόνων.

Πόσο από αυτό το ανθρώπινο που κυβερνούν, πόσο από αυτούς τους γρήγορους πράκτορες διαφόρων ξένων δυνάμεων μπορούσαν να σκεφτούν ότι γι' αυτές τις σημαίες που έκαιγαν νεαροί εργαζόμενοι, αγρότες, διανομείς, πανεπιστημιακοί Έλληνες έδωσαν την ψήφω τους στις μάχες από το θράκι 21 ως το θράκι 1946;

Τα πανεπιστημιακά ανθρώπινα χέρι ήταν τόσο απεργολογημένα με τα ερωτικά προγράμματα, από τα οποία ελπίσιν, και δεν μένουν να αρθρώσουν ούτε μία λέξη για τις καταστροφές, με τις οποίες δάκρυα μερικοί στις οδούς πραγματοποιούσαν. Ποια "προδοτικότητα", που έκαναν θυσιάζοντας και ψυχές για την Ελλάδα, έφτασε χέρι να υποκαίει στις φλόγες ενός στήθους που δεν ήξερε αν θα υπηρετούσε την ελληνική από την οποία φοβόταν: την κοινωνική ή την αμερικανική σημαία;

ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΤΑΣΚΑΣ

ΝΤΡΟΠΗ!..

Σ Ε άσυλο... ανιάτων μετατράπηκε χθες το Πολυτεχνείο και το κέντρο της Αθήνας για μερικές δεκάδες κουκουλοφόρους, οι οποίοι το μετέτρεψαν σε κόλαση!

Η κυβέρνηση φάνηκε, για άλλη μια φορά, ανήλικη να αντιμετωπίσει τις καταστάσεις βίας και αναρχίας. Εξελισσόμενο θέμα των ημερών ντροπής που ζούμε στήθηκε ένας 13χρονος που επιτήκε βάνουσα από οραμένους αστυνομικούς μπροστά στις κήμες και στους φωταγρούς! Μεταφέρθηκε στο ασθενοφόρο αναισθητός και αιμόφυρτος, βαριά τραυματισμένος.

Το περιστατικό αυτό καταγράφηκε και από το φακό του "Α.Τ." αλλά το στυμμάτιο αυτό δεν έφτασε ποτέ στην εφημερίδα! Οι πραγματικότητες της ακτηνής αυτής, που συγκλόνισε ολόκληρο το Πανελλήνιο, χρησιμοποιώντας και πάλι βία πήραν το φιλμ από τον φωτογράφο μας Μιχάλη Κωνσταντίνου.

Η βουνοσύρτα που επέδειξαν οι συγκεκριμένοι αστυνομικοί στον νεαρό, έγινε το "κόκκινο πανί" για να ξεχυθούν οι κουκουλοφόροι σε νέες εξορμήσεις καταστροφής.

Προσβολή

Οι γνωστοί - άγνωστοι προσβάλλοντες μια ολόκληρη χώρα με πόρους αγώνες, έφτασαν στο σημείο να κάνουν ελληνικές σημαίες!

Μέχρι το βράδυ ήταν συλλεγμένοι δεκάμερα άτομα και εκατοντάδες μεταφέρθηκαν από το Πολυτεχνείο στο νοσοκομείο.

Η Σύγκλητος, κατά πληροφορίες προαναγγέλλεται να δώσει την άδεια

Τρελή βία και από τον κουκουλοφόρο

τις πρώτες προκλήσεις ώρες να μπει η Αστυνομία στο χώρο του Πολυτεχνείου και να κάνει επιχείρηση εκκαθάρισης για να συμψηφίσουν οι καταστροφές.

● **ΚΑΤΑΛΑΜΒΑ**
ΝΟΥΜΕ το Πολυτεχνείο για να συμπεραστούν στους εξεγερμένους τους Καροβαλλούς, στους οποίους βρίσκεται η καρδιά μας και απαιτούμε να μην καταπατάει η εξήγησή τους. Μετά, γαργάλα, δολοφονία δεν σας φοβάστε...

Με αυτά τα συνθήματα απάντησε η νεαρή γυναίκα μέσα από το Πολυτεχνείο στις δηλώσεις του υπουργού Δημ. Τάξης, κ. Βαλιούρα.

Δεν είναι αυτοί Έλληνες αστυνομικοί

ΝΤΡΟΠΗ, αίσχος στους αστυνομικούς εκείνους, που ρίχναν στο ξύλο το παιδί - το καλόπαίδο έστω - που εντελώς απροσπάτητο για το σκότωναν μπροστά στις κήμες.

Σ' όλους εκείνους τους "γενναίους", αστυνομικούς, ο "Αδελμαυτός Τύπος" συνιστά να βγάλουν τα παντελόνια τους και να φορέσουν φουστάνια. (Δεν μπορεί να είναι έτσι το σύνολο των αστυνομικών).

Και όποιος βιάσει, την παραθεματική τιμωρία τον συγκεκριμένων ανδρών αστυνομικών.

Δημ. Ρ.

ράκη, ο οποίος είπε ότι μόνο αν είχε ζητηθεί από την Πρωτοβουλία θα έκανε επέμβαση η Αστυνομία και τέτοιου σήματος δεν υπήρχε, παρά τη συνεχή επικοινωνία του με την Πρωτοβουλία.

Ευθύνη

Ο κ. Βαλιούρας είπε ότι την ειρήνη για τη φύλαξη του Πολυτεχνείου είχε αναλάβει, όπως κάθε χρόνο, η Πρωτοβουλία, ενώ το τηλεφωνικό κέντρο του "Αδελμαυτού" κατακλιόσθηκε από τηλεφωνήματα πολιτών που καταδικάζαν τα επεισόδια και την αναρχία κράτους και Αστυνομίας.

Αργά το βράδυ και μετά τις καταστροφές, η Σύγκλητος του Πανεπιστημίου ανακοινώνει ότι το άσυλο καταλήθηκε, μέσα στο Πολυτεχνείο διακρίνοντας κυριολεκτικά απόφοιτους και ανήλικα παιδιά.

Στις 11.50 το βράδυ ο εκπρόσωπος της Συγκλήτου κ. Βασιλειάδης είπε ότι ήταν καθήκον της Αστυνομίας να επιβάλει για να αντιμετωπίσουν τους 40 περίπου νεαρούς...

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '95

Το μήνυμα της εξέγερσης παραμένει ζωντανό

Μια εξέγερση, αυτή του Νοέμβρη του '73, αφού πέρασε από επανειλημμένες χειρουργικές επεμβάσεις πάνω στο τραπέζι της προκρούστειας κρατικής παραμόρφωσης, προβλήθηκε ως ανώδυνη γιορτή, η στιγμή "θριάμβου" του δημοκρατικού καθεστώτος.

Μια συμβολική ταφόπλακα της οπισθοδρομικής χούντας των συνταγματαρχών, η φαινομενική δύση του άκρατου συντηρητισμού και του κρατικού ολοκληρωτισμού: αυτή ήταν η εικόνα που οι εξουσιαστές επιθυμούσαν να προτάσσεται απέναντι στην ζωντανή σε πολλούς ακόμη και σήμερα μνήμη εκείνης της εξέγερσης.

Οραματίστηκαν αυτό το ιστορικό κατασκεύασμα να παίζει το ρόλο μιας ουσιαστικής ταφόπλακας όλων αυτών των διαδρομών και πρακτικών που οδηγούν σε αγώνες ανατρεπτικούς ενάντια σε όλο το φάσμα των θεσμοθετημένων εξουσιών.

Στα χρόνια που ακολούθησαν την εξέγερση του Νοέμβρη του '73, επανειλημμένα η 17η Νοέμβρη και ο χώρος του Πολυτεχνείου αποτέλεσαν, με την συνειδητή συμβολή των αναρχικών, το χωροχρονικό κομβικό σημείο αναφοράς των εξεγερμένων της μητρόπολης που, γιορτάζοντας την λυτρωτική χαρά της σύγκρουσης, με αφορμή την επέτειο, καταπατούσαν και βεβήλωναν -συνειδητά ή μη - την κατασκευασμένη γιορτή της δημοκρατίας, μαζί με όλο το συνονθύλευμα των μασκαρεμένων αξιών που την συνόδευαν.

Μ' αυτό τον τρόπο, διαταρασσόταν ο κύκλος της ομαλότητας σε ένα τόπο και χρόνο άρρηκτα συνδεδεμένο με το παρελθόν και την δυναμική ιστορικότητα της κοινωνίας, την οποία καλούσε να βγεί από τη λήθη, ενεργοποιώντας μνήμες και συναισθήματα και υπενθυμίζοντάς της πως μόνο κατ'όνομα και όχι κατ'ουσίαν έχουν αλλάξει τα πράγματα, μέσα σε όλα αυτά τα χρόνια.

Σε αυτό το σημείο άλλωστε έγκειται -ως ένα βαθμό- η επικινδυνότητα του Πολυτεχνείου ως πόλου αναφοράς των πιο ριζοσπαστικών κομματιών της νεολαίας και των αναρχικών, στο ότι πρόκειται για ένα σημείο διαλεκτικής σύνδεσης με την υπόλοιπη κοινωνία, αφού το συλλογικό υποκείμενο που δρά -συνειδητά ή ασυνείδητα- ως φορέας της ιστορικότητας των αγώνων του παρελθόντος έχει και τις μεγαλύτερες δυνατότητες να διεισδύει στην ίδια την καρδιά της κοινωνίας, μέσα από τις μικρές ή μεγάλες εκρήξεις που προκαλεί. Γι αυτό άλλωστε δεν έπαψε ποτέ να αποτελεί σημείο σφοδρής ιδεολογικής και πολιτικής σύγκρουσης ανάμεσα στο κράτος αφενός και το πιο εξεγερμένο κομμάτι της νεολαίας και τους αναρχικούς αφετέρου -με αποκορύφωμα το Πολυτεχνείο του '95.

Τα τελευταία χρόνια, η ανανέωση της συνάντησης άγριας νεολαίας - αναρχικών (Πολυτεχνείο '80, '85, '88, '90, '91, '94) μέσα σε ένα περιβάλλον προϊούσας όξυνσης των κοινωνικών αντιθέσεων και η ενεργός παρουσία αναρχικών συντρόφων στα σημεία όπου εκδηλώνονταν αυτές οι αντιθέσεις προλείαναν το έδαφος για το κορυφαίο γεγονός της εξέγερσης του Πολυτεχνείου του '95.

Μέρες πριν, οι εξουσιαστικοί μηχανισμοί, με αιχμή τα Μ.Μ.Ε., άρχισαν να προετοιμάζουν το έδαφος του πολέμου που περίμεναν για την καθιερωμένη μέρα, επιχειρώντας να διαμορφώσουν μια κοινωνική συναίνεση αντιθετική στις βίαιες πρακτικές των 50 "γνωστών-αγνώστων". Ετσι, πίστεψαν πως θα τρομοκρατούσαν κάθε καταπιεζόμενο που σκεφτόταν να μην ακολουθήσει τη μουσειακή πορεία, παραμένοντας στο χώρο του Πολυτεχνείου, και πως θα εμπεδωνόταν στη συνείδηση όλης της κοινωνίας η ανάγκη απομόνωσης των ελάχιστων "αντικοινωνικών" στοιχείων που κάθε χρόνο "προκαλούν" επεισόδια, αμαυρώνοντας την επέτειο της δημοκρατίας".

Η προπαγάνδα του κράτους που για χρόνια πολεμούσε τις όποιες αντιθεσμικές πρακτικές και τη δράση του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου, με το ψέμμα, την παραπληροφόρηση και τον μύθο των "γνωστών-αγνώστων", θεωρήθηκε ότι είχε αποφέρει τους επιθυμητούς καρπούς ώστε να νομιμοποιηθεί στην κοινωνία η όποια εγκληματική κατασταλτική επιχείρηση κρίνονταν αναγκαία, εάν όλα τα υπόλοιπα μέσα ελέγχου και αποτροπής αποδεικνύονταν ανεπαρκή. Οι κρατούντες βασίστηκαν σε μια παλιά αρχή της προπαγάνδας που λέει ότι "μπορείς να πείσεις τον λαό για ο,τιδήποτε, ακριβώς γιατί στο φαντασιακό του, λέξεις και εικόνες υποβάλουν ανακλαστικές συμπεριφορές". Πίστεψαν πως με την παραπληροφόρηση, μέσω του θεάματος, θα κατάφερναν να πείσουν πως οι αναρχικοί είναι ένας μικρός αριθμός ατόμων, ξεκομμένων από την κοινωνία, που ο λόγος και η δράση τους δεν έχουν καμιά διεισδυτικότητα σε αυτήν.

Πολλά όμως κατέρρευσαν και μαζί το πολυχρησιμοποιημένο και ξεθωριασμένο παραμύθι των "γνωστών-αγνώστων", με την επιχείρηση καταστολής του Νοέμβρη όπου μια πραγματικότητα παρουσιάστηκε πολύ διαφορετική από αυτήν που χρόνια τώρα κατασκευαζόταν από τους εξουσιαστικούς μηχανισμούς. Η συνύπαρξη και σύμπραξη αναρχικών-άγριας νεολαίας καταγράφηκε στην κοινωνία σαν μια πραγματικότητα που έχει τη δύναμη να προκαλεί εκρήξεις και τόσο στο παρελθόν όσο και στο μέλλον, αποτελούσε και θα αποτελεί μεγάλο κοινωνικό πρόβλημα για τους εξουσιαστές.

Η ταυτόχρονη εκδήλωση δύο εξεγέρσεων (Πολυτεχνείο, φυλακές Κορυδαλλού) σε διαφορετικά σημεία του κοινωνικού πεδίου και από διαφορετικά υποκείμενα ως φορείς τους, φάνταζε αρκετά μεγάλο πρόβλημα για τους κρατούντες που θα επιθυμούσαν να απέτρεπαν τουλάχιστον τη μία, αυτή του Πολυτεχνείου.

Τα "αυστηρά" μέτρα περιφρούρησης του Ε.Μ.Π., μερικά λουκέτα στις πόρτες και λίγες δεκάδες φοιτητικά κομματόσκυλα (θλιβερά απομεινάρια ενός «ένδοξου» παρελθόντος) που είχαν ήδη εκδιωχθεί κακήν-κακώς με τα επεισόδια της 15ης Νοέμβρη, ήταν το σχέδιο κράτους, κομμάτων και πρωτανικών αρχών για να αποτραπεί η κατάληψη του Πολυτεχνείου.

Το απόγευμα της 17ης Νοέμβρη, με ευκολία πέρασαν οι πρώτοι τις πόρτες και κατέλαβαν την μικροφωνική, ώστε μέσα σε λίγες ώρες ο κόσμος μέσα και έξω από το Πολυτεχνείο να ξεπερνά τα 2000 άτομα. Ήταν μια αυθόρμητη συσπείρωση όλων αυτών που μέσα από τις ιδιαίτερες διαδρομές του ο καθένας, συναντήθηκαν σε κοινό τόπο και χρόνο, για να πράξουν ένα εγχείρημα λυτρωτικό ενάντια σε ό,τι τους καταπιέζει, να εξεγερθούν.

Πέρα από το ιδιαίτερο παρελθόν του καθένα που είτε είχε επαναλάβει ανάλογες πρακτικές, είτε είχε κάνει προσωπικές εξεγέρσεις ενάντια στους θεσμούς που αγγίζουν τον άμεσο κοινωνικό του περίγυρο - σχολείο, δουλειά, οικογένεια-, είτε επρόκειτο για αναρχικό, είτε για συνειδητά αντιστεκόμενο, είτε για τίποτε από όλα αυτά, εκείνη τη νύχτα έγινε ο πολεμιστής του κοινωνικού πεδίου, καταγράφοντας ιστορικά τη φιγούρα του εξεγερμένου τόσο του παρόντος όσο και του μέλλοντος.

Η συνεύρεση του πλήθους καθοριζόταν από την απουσία, στο μεγαλύτερο βαθμό, κάθε θεσμοθετημένου κοινωνικού ρόλου (εργάτες, φοιτητές, μαθητές, κ.λπ.) και συντεχνιακού διαχωρισμού. Αν είναι αλήθεια ότι το νεαρό της ηλικίας των εξεγερμένων καθιστούσε επισφαλή την ενσωμάτωση και την παγίωση οποιασδήποτε επιμέρους κοινωνικής ιδιότητας -πράγμα που τους οδηγούσε πολύ πιο κοντά στο κατώφλι του ξεπεράσματος διαχωρισμών και ρόλων-, είναι εξίσου αλήθεια ότι σαν αναρχικοί, όχι μόνο αποδεχτήκαμε, αλλά και αναδείξαμε αυτή τη πραγματικότητα σαν αναγκαία συνθήκη απελευθέρωσης της εξεγερσιακής δυναμικής.

Τα χαρακτηριστικά του πλήθους και ο τρόπος που συνενυρέθηκε είναι στοιχεία που δείχνουν πως αυτό το κοινωνικό κομμάτι, μέσα στις σύγχρονες συνθήκες εκμετάλλευσης και καταπίεσης, καλείται να παίζει

«...Στην διάρκεια αυτής της πορείας, πολλοί πέθαναν ή έμειναν αιχμάλωτοι στα χέρια του εχθρού και άλλοι πολλοί τέθηκαν εκτός μάχης ή τραυματίστηκαν και δεν θα εμφανιστούν πια σε τέτοιες συναντήσεις. Συνέβη ακόμα να εγκαταλείψει μερικούς το θάρρος και να οπισθοχωρήσουν, αλλά ποτέ, τοημώ να πω, δεν παρεξέκλινε απ' τη γραμμή του ο σχηματισμός μας, μέχρι να φτάσει στην ίδια την καρδιά της καταστροφής....»

ΛΕΥΤΕΡΙΑ

**ΣΤΟΥΣ 513 ΚΑΤΑΛΗΨΙΕΣ
ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ**

**ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΑΠΕΡΓΟ ΠΕΙΝΑΣ
ΚΩΣΤΑ ΚΑΛΑΡΕΜΑ**

**Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ
ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ**

το ρόλο του προάγγελου των μελλοντικών μορφών κοινωνικής συγκρούσης, καθώς η ίδια η αναδιαρθρωτική πορεία του κράτους και του κεφαλαίου αλλάζει και τους όρους διεξαγωγής του κοινωνικού-ταξικού πολέμου.

Η καταξιομένη, πλέον, αρχή της καπιταλιστικής κοινωνίας, το "όλοι εναντίον όλων", δημιουργεί αναπόφευκτα ρωγμές και προκαλεί ατονία σε κάθε θεσμό που διασφαλίζει την όποια υπαρκτή κοινωνική συνοχή, ιδίως στους χώρους των μητροπόλεων. Το "συλλογικό" αίσθημα και οι δεσμοί συνύπαρξης και συνυποταγής δεν έχουν την ίδια δύναμη, όπως παλιά. Η ασφυκτιώσα υποκειμενικότητα, όταν δεν εγκλωβίζεται στον ιδιοτελή και εξατομικευμένο ανταγωνισμό, -φαινόμενο πολύ έντονο στην εποχή μας-, βρίσκει διέξοδο στον κοινωνικό ανταγωνισμό μέσα από τις ρωγμές ενός εδάφους που συνεχώς διαβρώνεται και χωρίς ιδιαίτερους περιορισμούς από τις αλυσίδες της θεομοθετημένης κοινωνικής οργάνωσης, ψάχνει σε πρώτο στάδιο μέσα από την πολεμική, μια ουσιαστικότερη ταυτότητα.

Ο νέος προλετάριος, σήμερα, αδυνατεί να βρεί μια σταθερή ταυτότητα μέσα από το πεδίο της παραγωγής, γιατί η ίδια η εξουσία του το αρνείται. Η ρευστότητα κάθε παλιού ρόλου, μέσα σε ένα μεταλλασσόμενο περιβάλλον εντεινόμενης εκμετάλλευσης και καταπίεσης, καθιστά ανεδαφικό οποιονδήποτε αγώνα διεκδίκησης και συντεχνιακής παρέμβασης. Γι αυτή τη ρευστότητα, εξάλλου, τα αφεντικά έχουν εκφράσει τους φόβους τους, μιας και ένα τέτοιο μέλλον κάνει τα πράγματα ανεξέλεγκτα.

Λεν μένουν πια πολλά περιθώρια βελτίωσης των υλικών συνθηκών ζωής. Για τον καθένα η πραγματικότητα είναι και θα γίνεται όλο και πιο ωμή : πέρα από την άμεση σύγκρουση, πέρα από την καταστροφή του υπάρχοντος, δε μένει τίποτε άλλο παρά μόνο η περιθωριοποίηση και ο θάνατος.

Πιστεύουμε πως αυτός ο άνεμος μιας μελλοντικής πραγματικότητας φύσηξε εκείνο το βράδυ της 17ης Νοέμβρη και δεν ήταν λίγες οι παρελθοντικές και οβησμένες καταστάσεις που σάρωσε.

Η ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

Η πολυμορφία στις πρακτικές, τις αγωνίες, τους τρόπους με τους οποίους ο καθένας καταργούσε τους όποιους κοινωνικούς περιορισμούς, τα μέσα που χρησιμοποιούσε (από τον πετροπόλεμο, τις μολότωφ και το κάψιμο της σημαίας μέχρι το λόγο που έβγαине από τη μικροφωνική και τις μαζικές συνελεύσεις) ανέδειξε τον πλούτο της υποκειμενικότητας, αναγκαίας συνθήκης για την εκδήλωση μιας εξέγερσης.

Όσον αφορά στις επιμέρους πρακτικές που έλαβαν χώρα εκείνο το βράδυ στο Πολυτεχνείο είναι πολύ δύσκολο έως αδύνατο να καταγραφούν όλες και να γίνει μια εξαντλητική ερμηνεία των γεγονότων. Ο καθένας εκφραζόταν με την ανάλογη πρακτική που η ιδιαιτερότητά του του επέβαλλε.

Μπορούμε όμως να σταθούμε σε εκείνη την πρακτική που πήρε και τη μεγαλύτερη πολιτική διάσταση : το κάψιμο της σημαίας.

Το κάψιμο της σημαίας έγινε αφού υπήρχαν σημαίες και αφού αυτοί-ές που τις ανακάλυψαν είχαν την έμπνευση να τις χρησιμοποιήσουν για την πιο έντονη εκδήλωση της έχθρας τους απέναντι στα σύμβολα που επιδιώκουν και δημιουργούν "κοινή συνείδηση". Άλλωστε, για ορισμένους, ήταν απλώς το μέσον για να προκαλέσουν όσο το δυνατόν περισσότερη αγανάκτηση και μίσος στον εχθρό.

Αν ο λόγος περί καταστροφών αποτελούσε, σε όλες τις ανάλογες περιπτώσεις το μόνιμο και τετριμμένο πλέον επιχείρημα της εξουσίας στην προσπάθεια της να ενεργοποιήσει τα μικροαστικά ανακλαστικά των πιο συντηρητικών κομματιών της κοινωνίας, αυτή τη φορά σχεδόν καλύφθηκε από τις υστερικές κραυγές περί απαράδεκτης έως εγκληματικής ενέργειας του καψίματος της σημαίας.

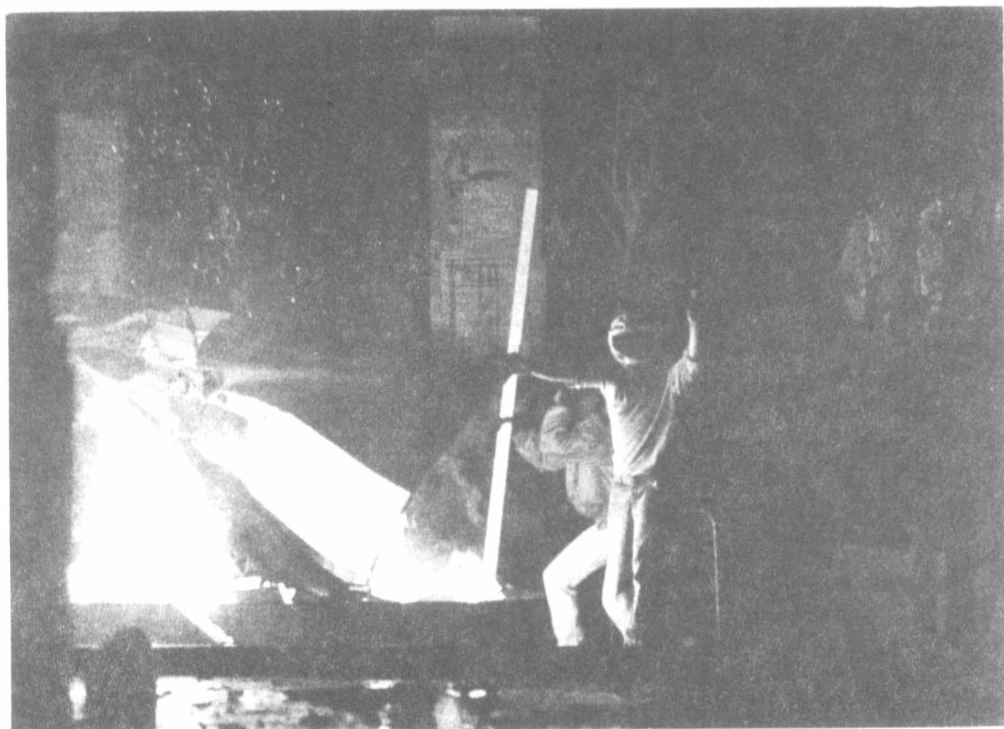
Σε μια εποχή κατάρρευσης των αξιών και σήψης των θεσμών της δημοκρατίας, όπου οι κοινωνικές αντιθέσεις οξύνονται επικίνδυνα από την αποδιάρθρωση του κοινωνικού ιστού, η σημαία -ως σημείο κοινής αναφοράς καταπιεστών και καταπιεσμένων- συμβολίζει ένα από τα τελευταία καταφύγια κοινωνικής συνοχής υπό την σκεπή του κράτους. Πρόκειται για το σύμβολο κάτω από το οποίο κάθε παρέκκλιση και δυοαρέσκεια αμβλύνεται, που εξουσιαστής και εξουσιαζόμενος κατασκευάζουν και αποδέχονται αντίστοιχα τα «κοινά» συμφέροντα.

Το κάψιμό της ήταν καταλυτικό, γιατί δήλωσε δημόσια την πολεμική προς κάθε προπύργιο του "συλλογικού" αισθήματος, έγινε η αφορμή για τη δημιουργία ολικής ρήξης και με το τελευταίο σημείο αναφοράς της επιβαλλόμενης "συλλογικής" ταυτότητας.

Υπερβαίνοντας κάθε όριο νομιμότητας και κάθε κατασκευασμένο κοινωνικό διαχωρισμό, χωρίς ιεραρχία και μεσολάβηση, καταργήσαμε στο εσωτερικό μας -σύμφωνα με τα λεγόμενα ενός κοινωνιολόγου- "όλους τους κανόνες της δεδομένης κοινωνικής συνύπαρξης".

Αν θα θέλαμε να δώσουμε έναν καταρχήν ορισμό στην εξέγερση -όσο ο πλούτος και η εμπειρία της πραγματικότητας μπορούν να χωρέσουν σε λέξεις- θα λέγαμε ότι η εξέγερση είναι το γεγονός που πραγματώνεται σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο, όπου μέσα από την πρόσκαιρη κατάργηση των κοινωνικών περιορισμών και ρόλων, απελευθερώνεται κάθε μορφής υποκειμενικότητα στο δημιουργικό έργο της καταστροφής των θεσμών, των αξιών και των συμβόλων ενός συστήματος εκμετάλλευσης και καταπίεσης.

Η εξέγερση είναι η διαδρομή που μπορεί να προσφέρει την απάντηση στην κατασκευασμένη ρήξη ανθρώπινης φύσης-κοινωνίας, η οποία παρουσιάζεται ως αυτονόητη. Η διαδρομή αυτή για τον καθένα ξεκινά από την ιδιαίτερή του υπόσταση, την πολεμική άρνηση της ίδιας του της αποξένωσης. Με τη συνάντηση αυτών των ιδιαίτερων-επιμέρους αρνήσεων γεννιέται η εξέγερση. Μέσα σ'αυτή την κατάσταση κυοφορείται η αγωνιώδης αναζήτηση για το ξεπέρασμα του "γενικού ανθρώπου" που χαρακτηρίζεται από την ιδιότητα του πολίτη-υπηκόου,

με τα αφαιρετικά χαρακτηριστικά δικαίωμα-υποχρέωση, στα οποία η εξουσιαστική δόμηση αυτού του κόσμου εγκλωβίζει και αλλοτριώνει την ανθρώπινη-κοινωνική φύση.

Η εξέγερση τελικά αποτελεί την πράξη που τελείται κατευθυνόμενη από το ιστορικό υποσυνείδητο, σύμφωνα με το οποίο ο άνθρωπος αμφοβητεί και τελικά πολεμά κάθε καταναγκασμό που τον εμποδίζει να βρεί την ανθρώπινη και κοινωνική του ουσία. Η ατομική πρωτοβουλία και ιδιαιτερότητα είναι αυτές που ξεπετιούνται από τα συντρίμια της καταστροφής. Είναι η στιγμή που γεννιέται η ουσιαστική ανάγκη για την κατάργηση κάθε εμποδίου που αρνείται στην προσωπικότητα του καθένα την εκδήλωση και την ολόπλευρη ανάπτυξη της.

Μέσα στη δημιουργική καταστροφή της εξέγερσης ταυτόχρονα προκύπτει και η αναγκαιότητα της ένωσης μέσα στην άπειρη διάσπαση. Εκείνο το βράδυ της 17ης Νοέμβρη, αυτό που κάναμε σαν αναρχικοί ήταν να βάλουμε τα θεμέλια της αυτοοργάνωσης, του μόνου επαναστατικού τρόπου δόμησης ενός κοινωνικού χώρου, όπου τα πάντα έχουν καταλυθεί. Μέσα σε χώρους δράσης, αντίστασης και αγώνα που είναι τα μόνα πεδία όπου κατακτιέται η ουσιαστική χειραφέτηση, η όποια συγκροτημένη πολιτικά μερίδα "δεν έχει το ρόλο ούτε του προστάτη, ούτε του ευεργέτη, ούτε του δικτάτορα του λαού, αλλά του μαιευτήρα της αυθόρμητης χειραφέτησης του" (Μπακούνιν). Και ο ίδιος πολύ σωστά συμπληρώνει : "Η ταραχή είναι το πάθος της λαϊκής ζωής, η μόνη ικανή να απαλλάξει όλο αυτό τον κόσμο από τις αδικίες που υπάρχουν...".

Το πάθος αυτό υπάρχει και όπως κανένα καθεστώς δεν είναι ικανό να το εξαφανίσει, έτσι και καμμία πρωτοπορία -όσο διορατική κι αν είναι- δεν είναι ικανή να το δημιουργήσει.

Πολλοί κατά τη διάρκεια της νύχτας αποχώρησαν, πολλοί όμως ήταν και αυτοί που -παρά τις ολονύκτιες πιέσεις των πρυτανικών αρχών, παρά τα αλλεπάλληλα μηνύματα για την καταπάτηση του ασύλου- αρνήθηκαν να εγκαταλείψουν αυτό το εγχείρημα. Εξάλλου δεν ήταν λίγοι αυτοί που γνώριζαν πόσα σήμαινε και πόσα περισσότερα θα σημάνει στο μέλλον, τόσο για τους ίδιους όσο και για την κοινωνία ολόκληρη.

Στο τελικό μήνυμα του χτυπήματος της κατάληψης απ'τις δυνάμεις καταστολής, καταφέραμε να νικήσουμε την τρομοκρατία μιας σύλληψης που θα ακολουθούσε και να μετατρέψουμε τις τελευταίες και πιο δύσκολες ώρες σε γιορτή. Εκείνο το ξημέρωμα της 18ης Νοέμβρη, η ιστορία θα μπορούσε να έχει πολλές εκδοχές, διόλου άγνωστες και ασύλληπτες για μας. Η στάση που υιοθετήθηκε τελικά δεν ήταν ούτε προϊόν σύμπτωσης, ούτε προϊόν ανάγκης, λόγω της υποτιθέμενης έλλειψης άλλων εναλλακτικών επιλογών. Ήταν αντίθετα συνειδητό προϊόν της επιθυμίας μας να ανευρεθεί εκείνο το κοινό σημείο σύγκλισης όλων που θα υπηρετούσε ταυτόχρονα το στόχο της μέχρι τέλους υπεράσπισης του εξεγερτικού εγχειρήματος. Έτσι, επιλέξαμε να κρατηθούμε ενωμένοι και όρθιοι και αρνηθήκαμε να εγκαταλείψουμε

το χώρο του Πολυτεχνείου, ακυρώνοντας τα σχέδια των κατασταλτικών δυνάμεων να μας επιτεθούν, να μας διασπάσουν και να προχωρήσουν σε «ανώδυνες» για το κράτος συλλήψεις, έξω από το χώρο του Πολυτεχνείου. Με την εμπειρία πολλών από προηγούμενες συγκρούσεις, ακόμα και συλλήψεις και την πίστη στη δυναμική του εγχειρήματος, καταφέραμε να διατηρήσουμε μέχρι τέλους την ιδιότητα του εξεγερμένου. Στις επανειλημμένες εκκλήσεις των μπάτσων και των εισαγγελέων, αρνηθήκαμε να παραδοθούμε. Οι ανήλικοι, παρά τις διαβεβαιώσεις του εισαγγελέα ότι θα αφήνονταν ελεύθεροι, αρνήθηκαν να εγκαταλείψουν τους συντρόφους τους. Σταθήκαμε με περηφάνια ο ένας δίπλα στον άλλο, αντιπαρατάσσοντας στα πάνοπλα ανθρωποειδή του νόμου και της τάξης το πιο ισχυρό όπλο, την αλληλεγγύη, που μόνο το ασίγηστο πάθος για ελευθερία μπορεί να γεννήσει.

Τελικά, το μήνυμα της αντίστασης και της αξιοπρέπειας διαπέρασε το τείχος που έστησαν από κοινού οι ένοπλοι και μη φρουροί του κράτους και των Μ.Μ.Ε., καταδεικνύοντας ότι η εξουσία δεν είναι άτρωτη, όταν βρίσκεται αντιμέτωπη με ανθρώπους που τους συνδέει η συντροφικότητα, η αποφασιστικότητα και η πίστη σ' αυτό που δημιουργούν· δεν είναι άτρωτη στο βαθμό που δεν κατορθώνει να εμπνεύσει τον τρόπο και να κάμψει τη βούληση για αγώνα.

Το κράτος δεν ανέχεται να υπάρχουν υποκείμενα που επιλέγουν μόνα τους το χώρο και το χρόνο που θα αντισταθούν, δεν επιτρέπει την αυτοοργάνωση, αυτό τον όρο της κοινωνικής δόμησης που απ' τη φύση του είναι πολεμικός στον εγκλωβισμό της μεσολάβησης.

Το χτύπημα της κατάληψης έπρεπε να γίνει για να λειτουργήσει παραδειγματικά σε όλους αυτούς που από άλλα σημεία του κοινωνικού πεδίου παρακολουθούσαν ένα εγχείρημα να πραγματώνεται πέρα από κάθε προσδοκία, πέρα και ενάντια σε κάθε θεσμοθετημένο όριο.

Εμείς από την άλλη, γνωρίζαμε ότι έπρεπε να παραμείνουμε αυτοί που είμασταν όλο το βράδυ. Έπρεπε να διατηρήσουμε το ηθικό και τη συνοχή μας. Με την προηγούμενη εμπειρία πολλών και το πνεύμα συντροφικότητας που διατηρήσαμε ακόμα και μέσα στην Ασφάλεια, καταφέραμε να υπονομεύσουμε σε μεγάλο βαθμό την ίδια την προανακριτική διαδικασία, αρνούμενοι οποιαδήποτε συμμετοχή σε αυτήν. Ο λόγος και η στάση μας έδειχναν ότι παραμέναμε αγωνιζόμενοι, ακόμα και μέσα στα κρατητήρια, ανατρέποντας ουσιαστικά ακόμα και αυτόν το ρόλο του κρατούμενου. Αφού έγινε η πρώτη «επιλογή» από το κράτος, με βάση το παρελθόν, την ηλικία και την ιδιότητα του καθένα -κίνηση που επανατοποθετούσε βίαια όλους αυτούς τους διαχωρισμούς που εμείς είχαμε καταστρέψει- παραμείναμε 137 στα κρατητήρια της Ασφάλειας.

Στην προσπάθεια των δεσμοφυλάκων να επιβάλλουν την πειθαρχία και την τάξη, μέσω της απομόνωσης ενός συντρόφου, με στόχο την παραδειγματική τιμωρία του, η αντίδραση μας ήταν άμεση και δυναμική, με αποτέλεσμα ο σύντροφος να επιστρέψει γρήγορα ανάμεσά μας και τα κρατητήρια να μετατραπούν σε χώρο ζωτικό, με αλληπάλληλες συνελεύσεις, πραγματώνοντας έναν τρόπο συνύπαρξης ασύλληπτο για τα κυρίαρχα κοινωνικά δεδομένα.

Λίγες μέρες αργότερα, η δίκη των 137, με τις αυθαίρετες ομαδοποιήσεις και το γελοίο κατηγορητήριο, που στερούσαν κάθε προσχήματος νομιμότητας, μας έδωσε την ευκαιρία να μετατρέψουμε τη δικαστική αίθουσα σε χώρο σύγκρουσης και βεβήλωσης του θεσμού της δικαιοσύνης, ανατρέποντας τον ίδιο το ρόλο του κατηγορούμενου και καταδεικνύοντας το ευάλωτο ενός θεσμού που εμφανίζεται παντοδύναμος απέναντι στην κοινωνία.

Όμως, μια νίκη δεν επαναλαμβάνεται ποτέ στον ίδιο τόπο, με τον ίδιο τρόπο και σε κοντινό χρόνο, ιδίως όταν στηρίζεται στον αιφνιδιασμό, όπως πολύ σωστά παρατήρησε ένα μέλος της Ένωσης Δικαστών. Η σκλήρυνση της στάσης της δικαστικής εξουσίας, μετά την αρχική έκπληξη, ήταν αναμενόμενη, με αποτέλεσμα την επίδειξη πυγμής μπροστά σε έδρανα που επιλέξαμε να αφήσουμε άδεια πίσω μας και σε ελάχιστους μετανιωμένους που εκλιπαρούσαν την επιείκεια του δικαστηρίου.

Με διάχυτη εκδικητικότητα βάλθηκαν να αποκαταστήσουν το κύρος της δικαιοσύνης, γκρεμίζοντας το ένα μετά το άλλο κάθε κοινωνικό καταφύγιο που ονομάζεται πολιτικό δικαίωμα και κοινωνική ελευθερία. Μέσα στη δικαστική αίθουσα, καταδείξαμε τον υποκριτικό χαρακτήρα των νόμων που οι ίδιοι εφαρμόζουν κατά βούληση, αποδεικνύοντας πως κάθε δικαίωμα πολιτικό και κοινωνικό είναι μια συνθήκη ανακωχής ενός κοινωνικού πολέμου, που περικλείει από τη φύση της τη διαιώνιση του και καταστρέφεται, όποτε ο πόλεμος παραβιάζει τα δοσμένα όρια νομιμότητας.

Το Πολυτεχνείο του '95 έγινε η ιστορική σφραγίδα πάνω στο λόγο των πιο ριζοσπαστικών κομματιών της κοινωνίας που συνειδητά αρνούνται την ύπαρξη της όποιας ουσιαστικής διαφοράς ανάμεσα στη χούντα και τη δημοκρατία. Η τελευταία με τη στάση της ταυτίστηκε με το καθεστώς των συνταγματαρχών, βάζοντας τα ΜΑΤ μέσα στο Πολυτεχνείο και προχωρώντας σε μια από τις μαζικότερες συλλήψεις των τελευταίων δεκαετιών. Φάνηκε πόσο λεπτές και εύθραυστες είναι οι κοινωνικές ισορροπίες, πως μόνο με τη βία μπορεί να διατηρηθεί η κοινωνική ειρήνη και πως η τάξη δεν εννοείται, επιβάλλεται. Εξάλλου "ένα δημοκρατικό κράτος μπορεί να γίνει πολύ απολυταρχικό, πιο απολυταρχικό ακόμα και από το μοναρχικό κράτος, όταν με το πρόσχημα ότι αντιπροσωπεύει τη βούληση του συνόλου, βαραίνει πάνω στη βούληση και την ελεύθερη κίνηση κάθε μέλους του, με όλο το βάρος της συλλογικής του εξουσίας" (Μπακούνιν).

Με την καταστολή της κατάληψης του Πολυτεχνείου, καταδείχτηκε για μια ακόμη φορά ότι η εξουσία δεν ανέχεται οποιαδήποτε εστία αντίστασης και αυτοοργάνωσης που αμφισβητεί έμπρακτα την αναγκαιότητα διαμεσολάβησης των κοινωνικών σχέσεων από το κράτος και, κατά συνέπεια, την αναγκαιότητα ύπαρξης του ίδιου του κράτους ως μοναδικής και αναντίστρεπτης πραγματικότητας.

Σίγουρα, πολλές άλλες εστίες εξέγερσης και αντίστασης προηγήθηκαν και πολλές άλλες θα ακολουθήσουν. Όμως το Πολυτεχνείο του '95 θα παραμείνει σταθμός, γιατί κατάφερε να σφραγίσει το Πολυτεχνείο του

'73, που εδώ και 22 χρόνια, έπαιζε το ρόλο του βωμού της δημοκρατίας. Σε μεγάλο βαθμό κατάφερε να παραβιάσει πολλά οχυρά-θεσμούς της αστικής δημοκρατίας, αναδεικνύοντας την προχωρημένη σήψη τους και τα σαθρά θεμέλια ενός πολιτεύματος που όλο και περισσότερο επιβάλλεται με τη βία.

Υπήρξε ένα γεγονός που τάραξε τα λιμνάζοντα νερά της εποχής μας. Κανείς δεν μπόρεσε να μείνει ανεπηρέαστος από τα κύματα που ξεσήκωσε, ακόμα κι αν βρισκόταν στο πιο απομακρυσμένο σημείο από την εοτία των γεγονότων. Η κοινωνική γαλήνη διακόπηκε, έστω και για λίγο, και η σκέψη πως "κάτι δεν πάει καλά στην κοινωνία" άγγιξε και τους πιο ναρκωμένους. Κάποιοι στάθηκαν θετικά και αφέθηκαν να ανιχνεύουν από πού πηγάζει αυτή η έκρηξη. Πολλοί αναθεμάτισαν τόσο το συγκεκριμένο γεγονός, όσο και αυτούς που το δημιούργησαν, αναζητώντας μάταια τους τρόπους για να μην επαναληφθούν ποτέ παρόμοια γεγονότα. Άλλοι έμειναν έκπληκτοι απ' το βάθος και την έκτασή του, κι άλλοι βιάστηκαν να στραφούν ξανά στην ηρεμία της καθημερινότητας, διαμαρτυρόμενοι γι αυτούς που -έστω και για λίγο- τους τάραξαν την ησυχία.

Πίσω όμως από την επιφάνεια, πίσω από τις ανακλαστικές συμπεριφορές, που μεγενθύνονται μέσα από τον παραμορφωτικό φακό του θεάματος, το πρόταγμα της αυτοοργανωμένης ανατρεπτικής δράσης παραμένει επίκαιρο και εξαιρετικά επικίνδυνο, μέσα στις εκρηκτικές συνθήκες που γεννά η αποδιάρθρωση των κοινωνικών και οικονομικών δομών, με την κοινωνική εξαθλίωση που προκαλεί και την εντεινόμενη καταστολή που επιτάσσει. Τα κοινωνικά κομμάτια που είναι από τη θέση τους υποχρεωμένα να αντιστέκονται στην αναδιαρθρωτική επέλαση του κράτους και του κεφάλαιου (νεολαίοι, εργάτες, αγρότες, τοπικές κοινωνίες κ.λπ.) λαμβάνουν θετικά το μήνυμα της εξέγερσης και καθώς τα διαπραγματευτικά όρια διεκδίκησης διαρκώς στενεύουν, οι αντιστάσεις τους ήδη αποκτούν και θα αποκτούν ολοένα και περισσότερο το χαρακτήρα ανεξέλεγκτων εκρήξεων που δονούν το ήδη ασταθές έδαφος που πάνω του κινούνται οι πάσης φύσεως εξουσιαστές.

Το Πολυτεχνείο του '95 έδωσε μια εικόνα μόνο των δονήσεων που προκαλεί η ασφυξία και η λύσσα των καταπιεσμένων, ήταν ένας οϊωνός μιας επαπειλούμενης, γενικευμένης κοινωνικής ανάφλεξης. Ένα γεγονός-τομή που χαραχτηκε στη μνήμη της κοινωνίας και περιμένει εκείνα τα ερεθίσματα, εκείνες τις επόμενες μικρές ή μεγάλες εκρήξεις για να ξανάρθει στην επιφάνεια, για να ζωντανέψει σαν οδηγός που θα καθορίσει το μέλλον.

Όλος ο μηχανισμός του θεάματος με τις ορδές των αναλυτών και των κοινωνιολόγων του βάλθηκε να επεξεργάζεται το γεγονός και να αναλύει τους φορείς του: τους εξεγερμένους. Γρήγορα απέδειξαν την αδυναμία τους να συλλάβουν το γεγονός σε όλες του τις διαστάσεις και στράφηκαν είτε στον αρνητικό σχολιασμό είτε στην αναζήτηση των αιτιών που γεννούν τέτοια "φαινόμενα". Την αρχική απόπειρα εγκληματοποίησης των εξεγερμένων, τη διαδέχτηκε η τάση αποπολιτικοποίησης του γεγονότος, με τη μηχανιστική αναγωγή του

Ματαιές οι προσπάθειες τους να
περιορίσουν τα πλαίσια των κινή-
σεων μας, μέσω των κοινωνικών
λειτουργιών, στους οποίους
ανατέθηκε η επιμέλεια μας,
ως ποινή μετά την σύλληψη
μας στο Πολυτεχνείο, το
Νοέμβριο του '95.
Ματαιές και οι
προσπάθειες τους να
ακρωτηριάσουν τα
όνειρα και τις αγώνες
μας...

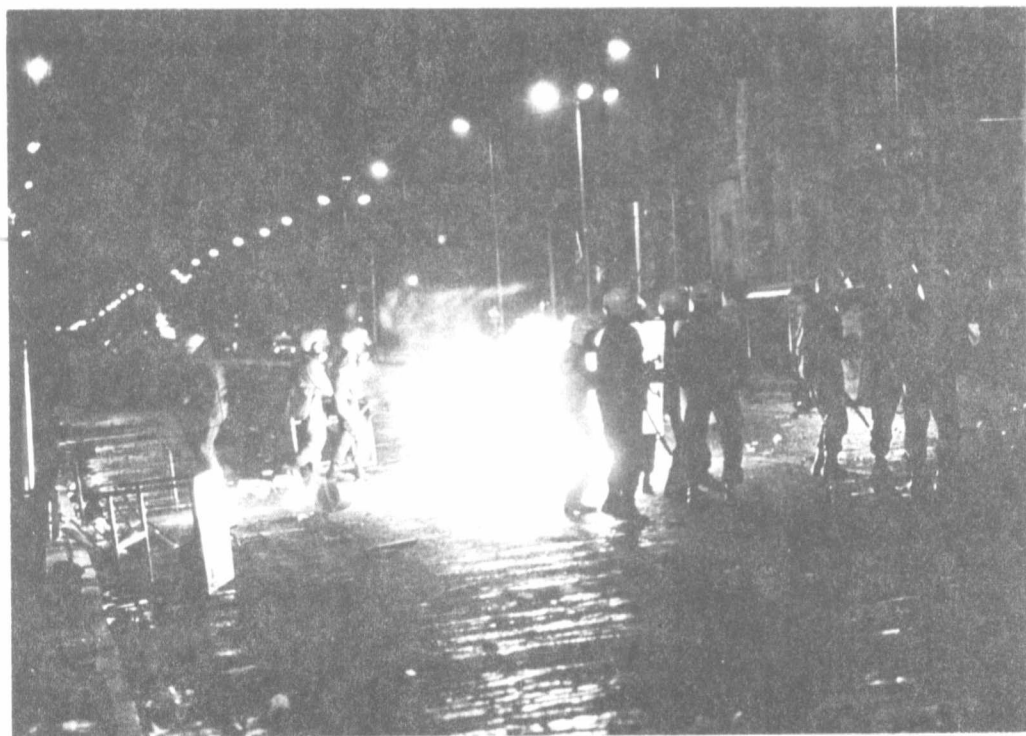
**ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ
ΒΟΥΒΑΝΟΥΝ ΤΟ
ΤΥΜΠΑΝΟ ΚΑΙ
ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΛΥΣΟΥΝ
ΤΙΣ ΧΟΡΔΕΣ ΤΗΣ
ΛΥΡΑΣ
ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ
ΝΑ ΔΙΑΤΑΞΟΥΝ ΤΑ
ΠΟΥΛΙΑ ΝΑ
ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ ΤΟ
ΤΡΑΓΟΥΔΙ**

Αναρχικοί Μαθητές - Ανήλικοι Συλληφθέντες ΕΜΠ '95

στα αδιέξοδα που γεννά η κοινωνία σε κομμάτια της νεολαίας. Όμως, είτε πρόκειται για το μύθο των «γνωστών-αγνώστων», είτε για εκείνο των «προβληματικών παιδιών της διπλανής πόρτας», ο στόχος παραμένει ο ίδιος: η απομόνωση, η απονεύρωση και ο ευνουχισμός, όχι απλώς ενός εξεγερτικού εγχειρήματος, αλλά και της ίδιας της ιδέας της εξέγερσης, που με αυτό τον τρόπο επιχειρείται να εμφανιστεί ως είτε ως εγκληματική και παράλογη, είτε ως τυφλή και αδιέξοδη.

Από την άλλη, η κοινωνική βαρύτητα των γεγονότων ανάγκασε τους πιο «ευαίσθητους» να σταθούν διαιτητικά στη μέση, αντιτιθέμενοι στην αυταρχικότητα και εκδικητικότητα των κατασταλτικών μηχανισμών, στην προσπάθεια τους να καταδείξουν την αναγκαιότητα επαναφοράς των εξουσιών του κράτους στα προϋπάρχοντα όρια.

Όμως το Πολυτεχνείο του '95 δημιούργησε ένα κοινωνικό ρήγμα που είναι πολύ δύσκολο να κλείσει. Κάποιος κοινωνιολόγος ανέφερε ότι αν δεν ξεπεραστούν τα αίτια που γέννησαν αυτό το γεγονός, "είναι ορατός ο κίνδυνος οι στασιαστικές αντιπαραθέσεις να εξελιχθούν κάποια μέρα σε γενικευμένη αιματηρή σύγκρουση".

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Η συντροφικότητα και η αλληλεγγύη έβρισκαν το αληθινό τους νόημα, όσο η αντίσταση έπαιρνε σάρκα και οστά στα πεδία που ανοίγονταν μπροστά μας και έδιναν αφορμές για δράση.

Σε πολλές δύσκολες στιγμές που οι κλυδωνισμοί που δημιουργεί η καταστολή γίνονταν αισθητοί, όσοι διαπνέονταν από την πίστη στην ανατρεπτική δύναμη του εγχειρήματος, γίνονταν με τη στάση τους πηγή έμπνευσης και για τους υπόλοιπους, πυροδοτώντας τη δυναμική της αλληλεγγύης πέρα και ενάντια σε κάθε δεδομένη κοινωνική «πραγματικότητα».

Όταν η σκόνη στο πεδίο της μάχης άρχισε να καταλαγιάζει, μετά το πέρας των πρώτων και πιο σκληρών επεισοδίων, αρχίσαμε να βλέπουμε πιο καθαρά τα αποτελέσματά της, τις απώλειες, τους μετανιωμένους και τους φοβισμένους, αλλά και τους αποφασισμένους να συνεχίσουν τον κοινωνικό πόλεμο που το Πολυτεχνείο υπήρξε μια στιγμή του.

Πολλοί ίσως να είναι αυτοί που σήκωσαν στις πλάτες τους ένα ιστορικό γεγονός πολύ βαρύτερο από τις αντοχές τους. Το Πολυτεχνείο τελικά ξεπέρασε -ως ένα βαθμό- τα ίδια τα υποκείμενα που το δημιούργησαν. Η μιζέρια της καθημερινότητας απορρόφησε αρκετούς που τελικά βρέθηκαν να αποδοκιμάζουν μπροστά σε δικαστές τα γεγονότα που με τόσο πάθος δημιούργησαν μέχρι και τη σύλληψή τους. Ουσιαστικά όμως αποκήρυξαν τον ίδιο τους τον εαυτό και αυτή η διαδρομή τις περισσότερες φορές δεν έχει επιστροφή. Ίσως δεν γνώριζαν τον εχθρό, ίσως τον εαυτό τους. Ίσως να μην γνώριζαν τίποτε απ' τα δύο. Ίσως το μόνο που μπορούσαν να διαγνώσουν ήταν το πανηγύρι της εξέγερσης (όπως πολλοί εκείνο το βράδυ χαρακτήρισαν) και την επιθυμία να συμμετέχουν.

Ένας παλιός γνώστης του πολέμου ανέφερε πως "αν γνωρίζεις τον εχθρό και τον εαυτό σου, δεν έχεις ανάγκη να φοβάσαι το αποτέλεσμα (ακόμη και) εκατό μαχών. Αν γνωρίζεις τον εαυτό σου, αλλά όχι τον εχθρό, για κάθε νίκη που θα κερδίζεις θα έχεις και μία ήττα. Εάν δεν γνωρίζεις ούτε τον εαυτό σου, ούτε τον εχθρό, θα νικηθείς σε κάθε μάχη". (Σουν Τσου)

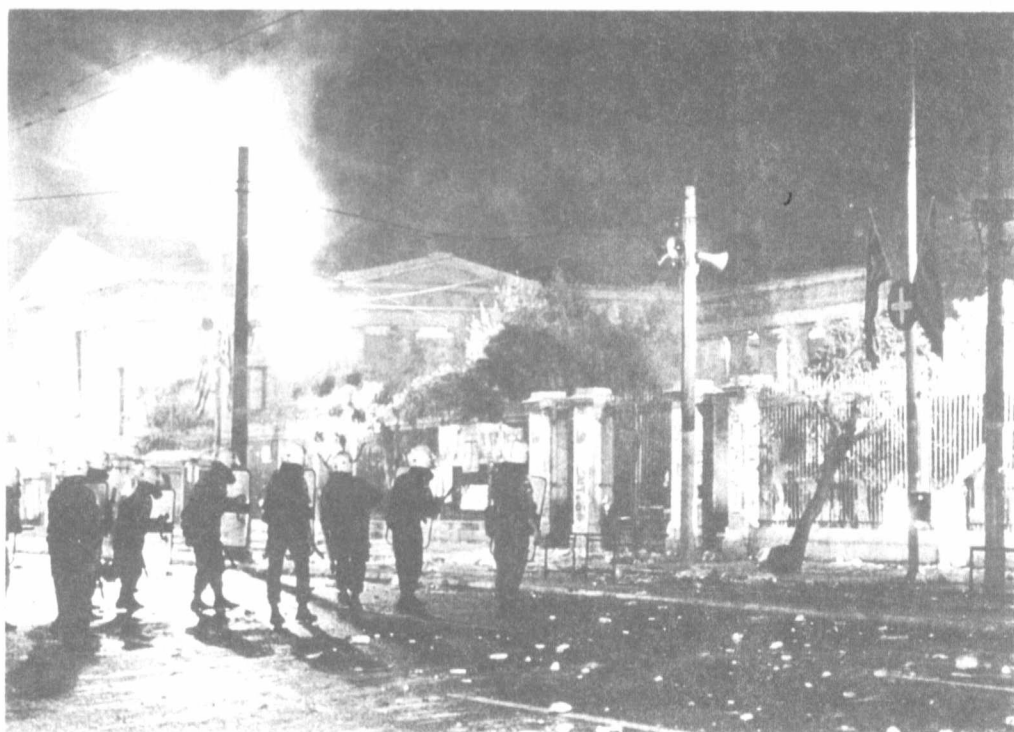
Την εξέγερση του Νοέμβρη '95 και όλα όσα επακολούθησαν πολλοί βιάστηκαν να τα ξεχάσουν. Για όσους δεν αντιλαμβάνονται το καινούργιο που μια κορυφαία εμπειρία τους προσφέρει και μη μπορώντας να ξεπεράσουν το κενό που αφήνει η συγκίνηση ενός γεγονότος, όσο απομακρύνεται κανείς χρονικά από αυτό, είναι μοιραίο να προσπαθούν να καλύψουν αυτό το κενό κάτω από τον εκβιασμό της κρατικής καταστολής, επαναλαμβάνοντας τον εαυτό τους και τις «εγγυημένες» συνταγές κινήσεων και τακτικών του παρελθόντος. Η έλλειψη στιγματισμού των δηλώσεων μετανοίας, από την πρώτη στιγμή που εμφανίστηκε αυτό το φαινόμενο και η σταδιακή -συνειδητή ή μη- αποσιώπηση του εξεγερτικού εγχειρήματος αφαίρεσαν σιγά-σιγά το έδαφος που πάνω του θα μπορούσε να στηριχτεί και να

24 αναπτυχθεί η αλληλεγγύη, αφού η τελευταία ποτέ δεν είναι αυτονόητη σε καμιά σχέση υπό κρατική δίωξη. Πιλάι στα τεχνάσματα του Κράτους με τους απανωτούς διαχωρισμούς, συμπληρωματικά ως προς τον κατακερματισμό των εξεγερμένων της 17ης Νοέμβρη λειτούργησαν οι εχθρικές απόψεις προς το εγχείρημα, όπως κι αν αυτές εκφράστηκαν. Κάθε αποκήρυξη του γεγονότος υπήρξε ρηχή και θαυματική και σα στόχο είχε να κλονίσει τη βούληση των δημιουργών του από μια γωνία και με τρόπο που το Κράτος και η καταστολή δε θα κατάφερναν.

Στο διάστημα που ακολούθησε τη δίκη των 137, κάποιες επιμέρους, αλλά σημαντικές πρωτοβουλίες αντιπληροφόρησης, και κυρίως η αξιοπρεπής στάση πολλών συντρόφων μέσα στα δικαστήρια κατάφεραν να σπάσουν την εξισωτική σχέση αγωνιστών και μετανιωμένων, να διαφοροποιήσουν και κατ'επέκταση να περιφρουρήσουν -στο μέτρο του δυνατού- τα υποκείμενα που στάθηκαν υπεύθυνα απέναντι στις επιλογές τους από αυτούς που ζητούσαν συγχώρεση από τους διώκτες τους.

Τελικά όμως καμιά απώλεια, κανένας μετανιωμένος δεν μπορεί να αναιρέσει το γεγονός της εξέγερσης που κατέγραψε ανεξίτηλα τα χνάρια του στο ιστορικό πεδίο. Ποιός άλλωστε μπορεί να ισχυριστεί ότι υπήρξε ποτέ κοινωνική σύγκρουση χωρίς απώλειες και ηττημένους;

Το Πολυτεχνείο του '95 ήταν ένα γεγονός με πολιτικές αιτίες και αποτελέσματα. Όπως είναι επόμενο, το Κράτος έπρεπε να προβάλλει μπροστά στη δράση που γεννιόταν μια αντίδραση ανάλογη προς τη

δυναμική που αντιμετώπιζε, προκειμένου να την εκμηδενίσει. Η μεγαλύτερη όμως μέριμνα της καταστολής και στη συγκεκριμένη περίπτωση ήταν να φέρει τους δημιουργούς του γεγονότος ατομικά αντιμέτωπους με το τίμημα των επιλογών τους, ώστε να αποποιηθούν την ευθύνη της πράξης αυτής που τους κατέστησε -πολλούς για πρώτη φορά- δρώντα υποκείμενα στο κοινωνικό πεδίο.

Ο άνθρωπος συνειδητοποιεί την ικανότητά του να γράφει ιστορία, από τη στιγμή που αντιλαμβάνεται τον εαυτό του ως υποκείμενο με ύπαρξη χρονικά καθοριζόμενη, από τη στιγμή που συνειδητοποιεί τον δυναμικό χαρακτήρα της υπόστασής του. Στις περισσότερες περιπτώσεις, οι εξεγερμένοι αποκτούν αυτή τη συνείδηση κατά τη διάρκεια των γεγονότων που δημιουργούν. Εξεγέρσεις και κινήματα αποτελούν τα πεδία όπου ο καθένας μπορεί να ανακαλύψει τη ζωογόνα πολιτική και κοινωνική του ουσία. Μέσα από τις μικρές και μεγάλες σελίδες της ιστορίας που κομμάτια της κοινωνίας γράφουν με τις πράξεις τους και μέσα από τη βαθιά κατανόηση της σημασίας των πράξεων αυτών σε κάθε επίπεδο, μπορεί να αναπτυχθεί η επαναστατική συνείδηση. Αυτή, εξάλλου, είναι το πιο δυνατό όπλο που έχει τη δύναμη να πολεμήσει ενάντια σε μια πραγματικότητα που θέλει το Κράτος σαν το μοναδικό υποκείμενο που γράφει ιστορία, με τη χρήση της κοινωνίας ως αντικείμενο της αποστολής του. Τίποτα από ό,τι περιέχει η ιστορία της ανθρωπότητας δεν είναι απλά συμβάντα, αλλά γεγονότα, με αιτίες και αποτελέσματα. Όταν αναγνωρίζονται τα γεγονότα αυτά και η βαρύτητά τους από τους φορείς τους, τότε οι τελευταίοι μπορούν να σπάσουν τη δυαδικότητα υποκειμένου (κράτους)- αντικειμένου (κοινωνίας) που οι κρατούντες θέλουν να παρουσιάζουν σαν μια πάγια πραγματικότητα, τότε μπορούν να μετατραπουν σε υποκείμενα που με τη δράση τους έχουν τη δυνατότητα να ανατρέψουν τη «μονόδρομη» πραγματικότητα πλήρους εξάρτησης και καταπίεσης.

Αυτό είναι το πιο εύφορο έδαφος για την ανάπτυξη αλληλεγγύης, η οποία είναι από τη φύση της πολεμική προς την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων. Αποτελεί το ζωτικότερο στοιχείο που θεμελιώνει τις σχέσεις των δρώντων υποκειμένων ως απαραίτητη συνιστώσα της δυναμικής τους παρέμβασης στο κοινωνικό πεδίο, αποτελεί την ουσία της σχέσης που αναπτύσσεται μεταξύ των ανθρώπων που αναζητούν την ελευθερία μέσα από την καταστροφή του εχθρικού κόσμου που τους περιβάλλει.

Αντίθετα, η «παροχή βοήθειας» προς τους πάσχοντες από την κρατική καταστολή μπορεί να έχει το χαρακτήρα της συμπόνοιας, της συμπάθειας, της συμπαράστασης, πάντως όχι της αλληλεγγύης. Μια τέτοια στάση, ενδεδυμένη το μανδύα της αλληλεγγύης, όχι μόνο αδικεί τους διωκόμενους αγωνιστές, αντιμετωπίζοντάς τους συλλήβδην ως θύματα, αλλά επιπλέον διαστρέφει ή και αποσιωπά το ίδιο το γεγονός της εξέγερσης, -εκείνης δηλαδή της δράσης που αναπόφευκτα συναντά την κρατική αντίδραση και καταστολή-, λειτουργώντας ανασχετικά στην παραπέρα ανάπτυξη του αγώνα.

Η αλληλεγγύη δεν μπορεί παρά να υπάρχει από τον καθένα για όλους

και από όλους για τον καθένα, αφού όμως έχει αναγνωριστεί και κατανοηθεί βαθιά η αιτία που παρέχει σε όλους τη δυνατότητα να ορθώνονται δυναμικά στο κοινωνικό πεδίο. Και η αιτία δεν είναι άλλη από τα γεγονότα που από κοινού έχουν δημιουργήσει. Με αυτό τον τρόπο, η αλληλεγγύη σφραγίζει σχέσεις βαθιάς εμπιστοσύνης που μπορούν να ανοίξουν τους μελλοντικούς δρόμους αντίστασης και αγώνα.

Το Πολυτεχνείο, όπως συμβαίνει και με κάθε σημαντικό γεγονός, υπήρξε το σταυροδρόμι που συναντήθηκαν οι επιμέρους ιστορίες εκατοντάδων ανθρώπων. Τα πάθη, οι αγωνίες, οι φόβοι, η ελπίδα, η συντροφικότητα υπήρξαν σελίδες αυτής της υπόθεσης που καταγράφηκαν από το ζωντανό παρελθόν της κάθε ατομικότητας. Η τομή που δημιούργησε περνώντας μέσα από την κοινωνία, προεκτείνεται τόσο στις σχέσεις μεταξύ μας κι όλων όσων συμμετείχαν, όσο και στον καθένα χωριστά, για να καθορίσει το παρόν και να σιγματίσει το μέλλον.

Κάθε τόπος και κάθε εποχή έχει τα δικά της χαρακτηριστικά, το δικό της παλμό, και είναι εις βάρος μας όταν συνειδητά ή ασυνειδητά δεν τα βλέπουμε. Το Πολυτεχνείο, σαν ένα κορυφαίο γεγονός που ήταν, σαν συμπύκνωση και έκρηξη των κοινωνικών αντιφάσεων της εποχής μας, έχει πολλές δυνατότητες, αν κατανοηθεί βαθιά, να συνεισφέρει στην πόλιτική ωριμότητα του καθένα μας, να εμπνεύσει και να φωτίσει τις επόμενες πράξεις μας. Χωρίς να ξεχνάμε πως τίποτα ιστορικά δεν επαναλαμβάνεται, αφού είναι τετελεσμένο, και χωρίς να επιδιώκουμε κάτι τέτοιο, γνωρίζουμε πως ο,τι πετυχαίνουμε πάντα και ο,τι χάνουμε είναι αυτό που θα προστεθεί ή θα λείψει αντίστοιχα από τη μελλοντική μας δράση.

Όσοι από μας ή άλλοι καταφέρουν να δημιουργήσουν τα επόμενα πεδία μαχών καλύτερα από εκείνα του Πολυτεχνείου, είναι και εκείνοι που θα ασκήσουν έμπρακτη κριτική στο όλο εγχείρημα. Κάθε εκ του ασφαλούς παρατήρηση του ενεργού κοινωνικού πεδίου όσων η μόνη σχέση με τα κοινωνικά δρώμενα είναι η ανέμπρακτη κριτική, παραμένει πάντα κενή ουσίας και αδιάφορη για όσους επιλέγουν τη δράση- με όλα τα προβλήματα που αναπόφευκτα τη συνοδεύουν- από τη φαντασιακή επινόηση ιδεατών προτύπων που βρίσκονται πέρα και έξω από την κοινωνική πραγματικότητα και τις αντιφάσεις της.

Ο καταπιεσμένος που εξεγείρεται είναι αυτός που μπορεί να λειτουργήσει ανατρεπτικά και μόνο μέσα από τη δράση, από τα γεγονότα που αυτός μαζί με άλλους δημιουργεί, υπάρχει δυνατότητα να αναπτυχθεί επαναστατική συνείδηση.

Όποιος είναι ζωντανός κοινωνικά και πολιτικά, όποιος επιλέγει τη δράση από την αδράνεια, βάζοντας όσο μπορεί τους δικούς του όρους σε κάθε μέτωπο που ανοίγεται μπροστά του, όποιος έχει πλήρη συνείδηση της κοινωνικής και πολιτικής του ύπαρξης και στέκεται διορατικός στο παρόν, έχοντας ζωντανή τη μνήμη του παρελθόντος, είναι αυτός που μπορεί να καταφέρει το επιθυμητό για μας: να λειτουργήσει σαν πυροδότης σε όποιο σημείο του κοινωνικού πεδίου μπορεί να προκληθεί ανάφλεξη με την παρέμβασή του.

Κύκλος Αναρχικών για την Κοινωνική Εκτροπή

Υ. Γ. : Μέσα από τεμνόμενες διαδρομές -που το Πολυτεχνείο υπήρξε μια κορυφαία, αλλά όχι η πρωταρχική στιγμή τους- αναπτύχθηκαν μεταξύ μας σχέσεις συντροφικές με ρίζες τόσο βαθιές ώστε το πέρας του συγκινησιακού να μη μπορεί να τις σαρώσει.

Το παρόν κείμενο γεννήθηκε από την κοινή μας ανάγκη να ερμηνεύσουμε την ουσία και τη δυναμική ενός εξεγερτικού εγχειρήματος στο οποίο είχαμε την τύχη να συμμετάσχουμε. Επιθυμία μας είναι να λειτουργήσει σαν πέτρα που θα θρυμματίσει τον καθρέφτη όπου ο καθένας αναζητά το είδωλο μιας βολεμένης καθημερινότητας για την πρόσκαιρη αυτοεπιβεβαίωσή του. Μόνο τότε η πέτρα αυτή θα έχει τη μέγιστη δυνατότητα να αναταράξει τα λιμνάζοντα νερά της κοινωνικής «πραγματικότητας» που όλοι ζούμε.

Στην επεξεργασία αυτού του κειμένου -που ξεκίνησε στα τέλη Μάρτη για να ολοκληρωθεί τον Ιούλη του '96 - συνετέλεσαν με τον τρόπο τους, με τις ιδέες και το πάθος τους, πολλοί περισσότεροι σύντροφοι από αυτούς που συνέβαλαν άμεσα στην καταγραφή του.

Σε μια περίοδο που κάθε ζωογόνα αντιπαράθεση απόψεων τείνει να χάσει τη διαλεκτική της σημασία, ελπίζουμε αυτή η κατάθεση να γίνει μια αφορμή για ουσιαστικό διάλογο ανάμεσα σε όσους εξακολουθούν να αντιλαμβάνονται τον εαυτό τους σαν δρώντα υποκείμενα στο κοινωνικό πεδίο.

11/10/95 Ο αναρχικός Κώστας Καλαρέμας αρχίζει απεργία πείνας. Προφυλακίστηκε κατηγορούμενος για 2 ληστείες τραπεζών, με βάση την «ομολογία» ενός καταδότη. Ξεκινούν εκδηλώσεις αλληλεγγύης και πληροφόρησης.

2/11/95 Αρχίζει απεργία πείνας ο αναρχικός Χριστόφορος Μαρίνος. Προφυλακίστηκε τον Ιούλη του '95, κατηγορούμενος για ληστεία και φόνο, με βάση τις «ομολογίες» ορισμένων «συγκατηγορουμένων» του, οι οποίες στη συνέχεια ανατρέθηκαν.

12/11/95 Ο αναρχικός Οδυσσέας Καμπούρης καταδικάζεται σε 5ετη φυλάκιση για «ληστεία κατά συναντουργία, παράνομη οπλοφορία και σύσταση».

14/11/95 Ξεσπά η εξέγερση των κολασμένων στις φυλακές Κορυδαλλού. Πορεία φοιτητών, απ' τις κατελιμμένες σχολές, στο κέντρο της Αθήνας. Συμπλοκές αναρχικών και άγριας νεολαίας με την περιφρούρηση της πορείας. Στη Θεσσαλονίκη, πριν ξεκινήσει μια διαδήλωση αλληλεγγύης στον απεργό πείνας Κ. Καλαρέμα, η αστυνομία επιτίθεται στους συγκεντρωμένους και σύλλαμβάνει τρεις συντρόφους και μια συντρόφισσα. Κατάληψη της Θεολογικής σχολής από αναρχικούς και συγκρούσεις με την αστυνομία.

15/11/95 Σύγκρουση αναρχικών και άγριας νεολαίας στο Πολυτεχνείο με ομάδες κομματόσκυλων του ΚΚΕ και του ΠΑΣΟΚ που παριστάνουν αυτόκλητα την περιφρούρηση του χώρου. Βίαιη εκδίωξή τους. Ακολουθούν πύρινα οδοφράγματα στη Στουρνάρη και συγκρούσεις με την αστυνομία και τους "αγανακτισμένους πολίτες". Σύλληψη 8 φασιστοειδών τα οποία αθωώνονται.

17/11/95 Ομάδες συντρόφων εισέρχονται στο Πολυτεχνείο. Χιλιάδες άτομα παραμένουν στο χώρο και κατακλύζουν τους γύρω δρόμους. Μ' αυτό τον τρόπο, αρνούνται αυθόρμητα να ακολουθήσουν τη μουσειακού τύπου πορεία για την επέτειο του '73.

Συγκρούσεις με την αστυνομία και συλλήψεις. Το μήνυμα που βγαίνει από τις συνελεύσεις του Πολυτεχνείου είναι ένα : ΕΞΕΓΕΡΣΗ.

Οι ολονύκτιες προσπάθειες της αστυνομίας για τη διάλυση των εξεγερμένων, η άρση του ασύλου και οι υποκριτικές εγγυήσεις των πανεπιστημιακών για τη σωματική ακεραιότητά τους, αν αποχωρήσουν, πέφτουν στο κενό. Εκατοντάδες είναι όσοι παραμένουν στο χώρο κάτω από βροχή ασφυξιογόνων.

18/11/95 Ξημερώματα. Ο εισαγγελέας, η αστυνομία και οι πανεπιστημιακοί ζητούν να ανοίξουν οι πόρτες κι οι καταληψίες να βγουν όλοι έξω. Επανερχονται ζητώντας να αποχωρήσουν τουλάχιστον οι ανήλικοι. Οι εξεγερμένοι πιασμένοι σε αλυσίδες, όλοι μαζί, τραγουδούν και φωνάζουν επαναστατικά συνθήματα.

Οι αστυνομικές δυνάμεις εισβάλλουν από παντού στο Πολυτεχνείο και σχηματίζουν κλοιό γύρω τους. «Είμαστε ενωμένοι τρελλοί κι ευτυχισμένοι». 504 άτομα συλλαμβάνονται και οδηγούνται στην Ασφάλεια.

Το απόγευμα πραγματοποιείται πορεία από 1000 περίπου συντρόφους που φτάνει έξω απ' την Ασφάλεια προς ένδειξη αλληλεγγύης στους συλληφθέντες.

19/11/95 Αρχίζουν οι διαχωρισμοί των 504, με βάση κοινωνικά και πολιτικά κριτήρια, σε μια προσπάθεια των εισαγγελέων και της ασφάλειας να εντοπίσουν τους "πρωταίτιους" και να τους απομονώσουν.

Οι ανήλικοι που αριθμούν 86 άτομα αφήνονται αμέσως ελεύθεροι, αφού τους χωρίζουν σε ομάδες και τους ορίζουν τακτικές δικάσιμους.

Από τους υπόλοιπους, όσοι είναι μέχρι 21 χρονών και δεν έχουν φάκελο στην Ασφάλεια, καθώς επίσης και οι φοιτητές αφήνονται ελεύθεροι. Τους διαχωρίζουν κι αυτούς σε ολιγομελείς ομάδες και τους ορίζουν τακτικές δικάσιμους.

Τέλος, όσοι είναι πάνω από 21 χρονών, δεν είναι φοιτητές ή έχουν φάκελο, 137 άτομα, κρατούνται και παραπέμπονται να δικαστούν με την αυτόφορη διαδικασία.

20/11/95 Οι 137 οδηγούνται στα δικαστήρια. Πλήθος συντρόφων και άλλων συγκεντρώνονται εκφράζοντας την αλληλεγγύη τους. Η δίκη όλων αναβάλλεται για τις 22/11. Μέχρι τότε κρατούνται στα κελιά της Ασφάλειας.

Στην Θεσσαλονίκη καταδικάζονται οι 3 συλληφθέντες. Για τους Πάρη Σοφό και Ηλία Χατζηλιάδη η ποινή είναι 3,5 χρόνια και για τον Γιάννη Αναγνώστου 2,5 χρόνια. Το δικαστήριο διαχώρισε την υπόθεση για τη μαθήτριά Κ.Σ. Οι 3 οδηγούνται στις φυλακές Διαβατών. Αρχίζουν αμέσως απεργία πείνας.

22/11/95 Οι 137 ξανά στα δικαστήρια της Ευελπίδων. Οι προσπάθειες των δικαστών να τους διαχωρίσουν και να τους δικάσουν κατά ομάδες δεν καρποφορούν. "Να δικαστούμε στο Σπόρτινγκ όλοι μαζί" και "μαζικές συλλήψεις, μαζικές δίκες" φωνάζουν οι "κατηγορούμενοι".

Νέα αναβολή της δίκης για τις 5/12. Αφήνονται όλοι ελεύθεροι. Μετά το Πολυτεχνείο και τα κελιά της Ασφάλειας οι συνελεύσεις συνεχίζονται τώρα στην ΑΣΟΕΕ.

23/11/95 Πορεία αλληλεγγύης στους συλληφθέντες αγωνιστές από 1000 περίπου αναρχικούς και αντιεξουσιαστές στη Θεσσαλονίκη.

5/12/95 Οι 137 και πάλι στα δικαστήρια. Στα συνεχή αιτήματα ορισμένων δικηγόρων για αναβολή της δίκης, πολλοί «κατηγορούμενοι» αντιδρούν με αποδοκιμασίες. Τα συνθήματα που φωνάζουν μέσα στην αίθουσα του δικαστηρίου δημιουργούν ένα κλίμα ενθουσιασμού και όταν κάνει την εμφάνισή της η πολιτική αγωγή του Πολυτεχνείου, τα πνεύματα οξύνονται...

Πλήθος συντρόφων και άλλων έχει συγκεντρωθεί στο χώρο των δικαστηρίων. Η ανάρτηση πανώ αλληλεγγύης στον απεργό πείνας Κ. Καλαρέμα γίνεται αφορμή για συμπλοκή με τα ΜΑΤ. Κατά τη διάρκειά της, συλλαμβάνονται 3 σύντροφοι και τραυματίζονται αρκετοί. Η μια συντρόφισσα, που είναι ανήλικη, αφήνεται ελεύθερη, αφού της ορίζεται τακτική δικάσιμος. Οι δυο άλλοι κρατούνται για 3 μέρες. Η δίκη τους αναβάλλεται και αφήνονται ελεύθεροι.

Το δικαστήριο απορρίπτει τελικά τα αιτήματα για την αναβολή της δίκης των 137 αγωνιστών και αγωνιστριών.

7/12/95 Αλλάζει η σύνθεση του δικαστηρίου για λόγους ... «ασθενείας» του προέδρου. Με το πρόσχημα ότι δεν υπάρχει η κατάλληλη δικαστική αίθουσα, οι δικαστές διαχωρίζουν τελικά τους 137 αγωνιστές σε 6 ομάδες προκειμένου να τους δικάσουν. Οι "κατηγορούμενοι" απαντούν με συνθήματα και έντονες διαμαρτυρίες.

8/12/95 Αρχίζει η δίκη της πρώτης ομάδας από τους 137. Οι "κατηγορούμενοι" εκδηλώνουν τη διαφωνία τους για τους διαχωρισμούς με φωνές και συνθήματα, -παρά το γεγονός ότι ορισμένοι δικηγόροι δεν τους αφήνουν να μιλήσουν και πιέζουν για την αποχώρησή τους- μέσα σε μια ατμόσφαιρα διάχυτης αταξίας. Ο ΔΣΑ καταγγέλλει τη δίκη ως αντισυνταγματική και αποχωρεί. Οι αγωνίστριες από την πρώτη ομάδα, αλλά και οι υπόλοιποι "κατηγορούμενοι" χλευάζουν τη δίκη-παρωδία. Κείμενα-καταγγελίες, συνθήματα, η εξέγερση συνεχίζεται μετά το Πολυτεχνείο στην αίθουσα του δικαστηρίου. Οι δικαστές μάταια προσπαθούν να επιβάλλουν την τάξη...

9/12/95 Μετά τα παραπάνω γεγονότα ακολουθεί δημόσια, αποκαλυπτική παρέμβαση του προέδρου του Αρείου Πάγου, Β.Κόκκινου, προκειμένου να αποκαταστήσει το καταβαρυσμένο κύρος του θεσμού της δικαιοσύνης. Προκαθορίζει την επιβολή παραδειγματικών ποινών για όσους τόλμησαν να αμφισβητήσουν τη δικαστική εξουσία και να προκαλέσουν τη διάλυση της "εννόμου τάξεως".

15/12/95 Αποφυλακίζονται οι 3 σύντροφοι της Θεσσαλονίκης. Η μαθήτρια Κ.Σ. καταδικάστηκε σε 6 μήνες με δικαίωμα έφεσης.

Δικάζεται και η τελευταία ομάδα από τους 137. Συνολικά δικάστηκαν 118 (ορισμένοι πήραν αναβολή ή δικάστηκαν χωριστά για προσωπικούς τους λόγους).

Οι ποινές που επέβαλαν οι δικαστές καθορίστηκαν με βάση την αξιολόγηση που έκαναν στις στάσεις που κράτησαν οι "κατηγορούμενοι". Ειδικότερα, 99 αγωνιστές και αγωνίστριες που αρνήθηκαν να απολογηθούν, καταδικάζονται σε ποινή 40 μηνών, χωρίς εξαγορά, με το δικαίωμα η έφεση να έχει ανασταλτικό χαρακτήρα. Για 7 από αυτούς (Α. Βεζιρτζόγλου, Ι. Σωτήρχου, Ε. Τζούτζια, Γ. Βλασσόπουλο, Στ. Αφράτη, Β. Οικονόμου, και Γ. Τσιγαρίδη) επιφυλάσσεται ιδιαίτερη μεταχείριση, καθώς το δικαίωμα έφεσης δεν έχει ανασταλτικό χαρακτήρα. Αυτή την παραδειγματική τιμωρία τους επέβαλλε το δικαστήριο σε μια ύστατη προσπάθεια να περισωθεί το «κύρος της δικαιοσύνης».

7 δικάζονται σε ποινή 31 μηνών. Για 4 από αυτούς η έφεση δεν έχει ανασταλτικό χαρακτήρα, αλλά η ποινή είναι εξαγοράσιμη. Είναι αυτοί που κάτω από το καθεστώς τρόμου και ασφυκτικών πιέσεων κατέληξαν να απολογηθούν. Ένας απ'αυτούς, ο Στ. Αμίλητος, οδηγείται στις φυλακές Χανίων. Στις αρχές του Μάρτη του '96, αφήνεται ελεύθερος, αφού εξαγοράζεται η ποινή του.

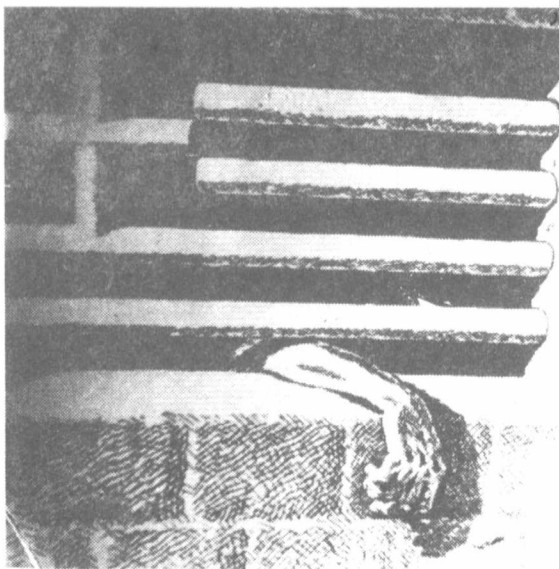
Το δικαστήριο ανταμείβει με την επιείκειά του και επιβραβεύει για την υποταγή τους, τους περίφημους δηλωσίες, 11 τον αριθμό, που τους καταδικάζει σε 4 μήνες. Τέλος, ένας φοιτητής αθρώνεται.

18/12/95 Οι εκδηλώσεις αλληλεγγύης για την απελευθέρωση του απεργού πείνας Κ. Καλαρέμα συνεχίζονται, ενώ αυτός αρχίζει και απεργία δίψας.

19/12/95 Εισβολή της αστυνομίας στα κατειλημμένα κτίρια των οδών Α.Καραγιάννη 37 και Αχαρνών & Χέυδεν, με το πρόσχημα της προανακριτικής έρευνας για ...εμπρησμούς αυτοκινήτων. Το ίδιο διάστημα και άλλοι αγωνιστές καλούνται στα τοπικά αστυνομικά τμήματα για την ίδια υπόθεση.

Αποφυλακίζεται ο Κ. Καλαρέμας μετά από 68 ημέρες απεργία πείνας.

Δυναμική πορεία αλληλεγγύης στους φυλακισμένους αγωνιστές, στο κέντρο της Αθήνας.

«Είμαστε όρθιοι και συνεχώς πληθαίνουμε»

17 Νοέμβρη 1995 Όσο η εξουσία με το εγκληματικό της αντικοινωνικό μόρφωμα, το κράτος και τους μηχανισμούς του, επιτίθεται στις ατομικές και συλλογικές μορφές αντίστασης που αναπτύσσονται σ' έναν κόσμο γενικευμένης αιχμαλωσίας, τόσο η επιθυμία για την απελευθέρωση θα δυναμώνει: τόσο οι αγώνες που θα γεννιούνται όπου υπάρχουν εξεγερσιακές εστίες των καταπιεσμένων θα γίνονται όλο και δυνατότεροι, με μορφή αδιάλλακτη, ανατρεπτική. Μέσα σ' αυτή την ιστορική πραγματικότητα μεγαλώνει και ο εφιάλτης των κρατούντων για την αποκάλυψη του μεγαλύτερου ψεύδους στην ιστορία της ανθρωπότητας: η παντοδυναμία της ισχύος τους.

Νοέμβρης '73: Εκατοντάδες «προβοκάτορες» εξεγείρονται ενάντια στη στρατιωτική δικτατορία.

Νοέμβρης '95: Εκατοντάδες «γνωστοί-άγνωστοι» εξεγείρονται ενάντια στη δικτατορία του κράτους, των κομμάτων και των ΜΜΕ. Το μήνυμά της αντίστασης είναι πάντα επίκαιρο, το μήνυμά της εξέγερσης παραμένει ζωντανό.

Η ιστορία συνεχίζεται...

Παραμένιαμε στο Πολυτεχνείο αρνούμενοι ν' ακολουθήσουμε τη μουσειακή πορεία μιας απονευρωμένης ελετείου, προϊόν της μεθοδευμένης από τους μηχανισμούς του κράτους διαστρέβλωσης της εξέγερσης του '73. Δημιουργήσαμε μια εστία αντίστασης, βασισμένη στην αυτοοργάνωση και στη βούληση, ατομική και συλλογική να εξεγερθούμε ενάντια σ' ό,τι μας καταπιέζει. Ετσι εμείς ξέρουμε να εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας έμπρακτα και δυναμικά στους εξεγερμένους των φυλακών και στους φυλακισμένους αγωνιστές.

Κάθε μορφή κοινωνικής αντίστασης με τέτοια χαρακτηριστικά δεν μπορεί παρά να είναι εχθρική στη χειραγώγηση, στη διαμεσολάβηση και στις εκτονωτικές κινητοποιήσεις που καθοδηγούνται από τα κόμματα και κάθε εκφραστή της κρατικής νομιμότητας. Σπάζοντας τα όρια αυτής με κάθε αντιθεσμικό αγώνα, αναπόφευκτα γινόμαστε στόχος των κατασταλτικών μηχανισμών του κράτους, που πάντα επιδιώκει να εξαφανίσει κάθε ανατρεπτική θέωρηση και πρακτική.

Στην προσπάθειά του για την επίτευξη αυτού του στόχου επιστρατεύονται βέβαια και τα ΜΜΕ και ο έντυπος Τύπος που με τα παραληρήματα περί «γνωστών-αγνώστων» σήμερα, όπως άλλωστε και τότε ('73) με τους «προβοκάτορες», συκοφαντούν και επιχειρούν να περιθωριοποιήσουν προκειμένου να εγκληματοποιήσουν αυτοί που αντιστέκονται.

Το κράτος προσπάθησε με όλα του τα μέσα να παρουσιάσει μια δήθεν δεδομένη κοινωνική συνείδηση, ώστε να έχει το άλλοθι για τη στρατιωτικού τύπου εισβολή στο Πολυτεχνείο.

Όλο το βράδυ της 17ης Νοέμβρη μας βομβάρδιζαν με χημικά όπλα και άπειρα κυβικά νερού (περισσότερα απ' αυτά που χρησιμοποιήθηκαν για δασοπυρόσβεση το καλοκαίρι!) προκειμένου να σβήσουν τις φωτιές που μας προστάτευαν από τα χημικά. Μ' αυτό τον τόπο προσπάθησαν να μας εξοντώσουν σωματικά και ψυχολογικά, ώστε να εγκαταλείψουμε όπως όπως το Πολυτεχνείο.

Πράγματι, αυτό που ήθελαν ήταν να μας σπάσουν, να μην είμαστε όλοι μαζί, ώστε το έργο της καταστολής να είναι ευκολότερο και χωρίς πολιτικό κόστος γι' αυτούς. Εμείς καταφέραμε να παραμείνουμε ενωμένοι και ν' αντιμετωπίσουμε όλοι μαζί την εισβολή των πάνοπλων ειδικών αστυνομικών δυνάμεων, υπερασπιζόμενοι, μέχρι την τελευταία στιγμή, αυτό που είχαμε αποφασίσει από την αρχή, να κάνουμε ένα δυναμικό εγχείρημα αντίστασης, αλληλεγγύης, αυτοοργάνωσης.

Από την άλλη μεριά ο Μαρκάτος και οι όμοιοί του πρωτοκλασάτοι εργολάβοι της «μόρφωσης», μας χώρισαν σε φοιτητές και καταληψίες. Οι αστυνομικές δυνάμεις μας χώρισαν σε ανήλικους και ενήλικους. Οι δικωτικοί μηχανισμοί κινούνται στην κατεύθυνση του διαχωρισμού μας σε παλιούς «γνωρίζοντες» στην ασφάλεια, αγωνιστές και σε μελλοντικούς, άνευ φακέλου ως τα σήμερα, στους οποίους ίσως υπόσχονται να δώσουν μια τελευταία ευκαιρία. Καταγγέλλουμε τις προσπάθειες για την τοποθέτηση διαχωριστικών γραμμών στον αγώνα μας, σαν φτηνές μεθοδεύσεις. Αποτελούν έναν ιδιότυπο πολιτικό ρατσισμό, στον οποίο ήδη απαντήσαμε από την πρώτη στιγμή της σύλληψής μας, αρνούμενοι να διαχωριστούμε.

Θέλουμε να δηλώσουμε πως αισθανόμαστε περήφανοι όταν σταθήκαμε ο ένας πλάι στον άλλο την αυγή της 17ης προς 18η Νοέμβρη περιτριγυρισμένοι από τους ένστολους δολοφόνους και οι παλμοί της καρδιάς μας χτυπούσαν στον ίδιο ρυθμό, το ρυθμό της ελεύθερης συνείδησης. Μπορούν να μας στερήσουν την ελευθερία μας, αλλά δεν μπορούν να φυλακίσουν την ψυχή και την εξεγερτική μας συνείδηση. Καμιά μορφή καταστολής, καμιά μορφή κρατικής βίας δεν θα μας υποτάξει. Είμαστε όρθιοι και συνεχώς πληθαίνουμε. Ας τρέμουν...

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ
ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΚΩΣΤΑ ΚΑΛΑΡΕΜΑ

40 ημέρες απεργία πείνας

ΛΕΥΤΕΡΙΑ Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ

ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

Οι «γνωστοί-άγνωστοι»

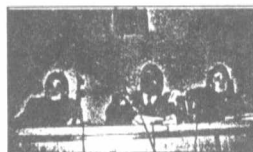
του Πολυτεχνείου

Κρατητήρια Γενικής Ασφάλειας

19/11/95

Θέατρο παραλόγου η δίκη των καταληψιών

Ο πρόεδρος του Αυτοφωρου κ. Παν. Ρουμπής
και οι πρωτοδίκες κυρίες Παναγιώτα Μαντίκου
(αριστερά) και Χαρίκλεια Ιασημανή.

Οι συνήγοροι αποχώρησαν από την ακροαματική διαδικασία.

Hänsel und Gretel

Αποφ. 1: ΣΤΑ ΤΕΛΟΣ ΤΩ ΕΠΕΙ ΤΗ ΑΠΟΚΡΥΨΗ ΤΩΝ ΔΙΕΥΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ ΚΑΙ ΘΕΩΡΕΙ ΟΤΙ Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΕΠΙΧΡΕΩΣΗΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΚΑΤΩ ΑΠΟΚΡΥΨΗ, ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΓΥΝΩΣΤΕΙ ΤΗΝ ΟΧΗΤΗ ΑΣΥΝΟΜΗ ΤΗ ΔΙΔΑΧΜΗΤΗΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΔΙΕΞΕΡΧΗ ΔΙ-
ΚΑΙΟΝ: ΔΙΧΕΙ

• Σύμφωνα με ότι και η Πολιτική Αγωγή υποστήριξε από την διαδίκασια, αφού πάντα χρίζε με την αποφυγή του ΔΣΔ.

ΚΑΤΗΓ.: Δεν θέλουμε να δικαστούμε χωρίς υπεράσπιση.

οικονομικό και κατηγγέλταν τα αστυνομικά μέτρα και τους συνεχείς ελέγχους. Όμως, οι ιδιοί έρχοιαν το

...αυτὸς. «Σὺ ποιοὺς ἀκριβῶς ἀ-
λευθύνεσσι»...

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ ΘΑ
ΔΙΚΑΣΤΟΥΝ ΣΕ 4
ΟΜΑΔΕΣ ΟΙ 120

A φοιτητή μνησιν καιώς τα πνεύμα-
τα, το δικαστήριο κηρύττει την ε-
ναρξή της (αποκομματικής) διδασκα-
σίας και έτσι λήθκαν καλύτερες από τις α-
πορίες μας και είδαμε πως θα δικαιωθούν
οι τέσσερις ομάδες των 120.

Η διαδικασία θα μπορούσε να χωρική-
ριστεί συνολική. Στο δικαστήριο πι-
ρουσιάζονται μόνο ένας μήνυση, ο αξι-
ωματικός της ΕΛΑΣ κ. Τσιλγής. Στην κα-
τάβη του είπε ότι δεν αναγνωρίζει ούτε
κατ' όνομα, ούτε κατ' όψη στο αρχαιολογικό
κόσμον από αυτούς που προκάλεσαν τις
βλάβες στο ΕΜΠ.

Οι υπολοίποι μαχητές κατηγορητήριοι, που είναι αστυνομικοί, δεν προσήλθαν. Ακολούθησαν την λαγία τακτική τους. Εντάξει, συλλαμβάνουμε, αλλά μετά οπτε

Η συνέχισή ήταν υπήλ. Μιμνρς υπε-
ρωλίσμης δέν υπήρχαν. Διηγορς να πα-
ρίμβουν δέν υπήρχαν, οι καθήκοντμ να
αγωνίζονταν να αλκύνονταν.

[illegible]

Είπα, με τη δημοκρατία, πάγωσα νη και τη
 θάμνα στο εδούλο, το δικαστήριο της
 σπινελίας: τη δική την ελπίδα νη Τζατζή

Βαριές ποινές στους 3 της Θεολογικής

Βαρίες ποινές επέβαλε χθες το Τριμελές Πλημμελειοδικείο Θεσσαλονίκης στους τρεις νεαρούς που συνελήφθησαν την παραμονή της εκλογής του Πολύτηνιου, όταν συγκροτούσαν με τα ΜΑΤ έξω από τη Φιλολογική Σχολή, όπου είχαν καταφύγει. Μαζί τους είχε συλληφθεί και μια 17χρονη μαθήτρια, η οποία απήχθη ελεύθερη και θα δικαστεί στις 27 Νοεμβρίου. Οι καταδικασθέντες είναι:

Γιάννης Αναγνώστου 23 χρόνων, φυλάκιση δύομοι χρόνων για αντίσταση κατά της αργής, σπάση και εξύβριση.

Πάσης Σοφός 22 χρόνων, φοιτητής και Ηλίας Χα-
τζηλιάδης 24 χρόνων, ιδιοκτήτης πανσιόν, φυλάκιση
τριών και μισού χρόνου, για τις ίδιες κατηγορίες.

Οι ποινές, χωρίς ανασταλτικό αποτέλεσμα μέχρι την εκδίκαση της υπόθεσης από το Εφετείο, αναστάτωσαν γονείς και συγγενείς των καταδικασθέντων.

Όπως κατηγορούσαν οι συνήγοροι υπεράσπισης Φ. Βελίδης και Μπαλέλια Χρήστος, η έρεση που άσκησαν δεν είχε ανασταλτικό αποτέλεσμα, ύστερα από πρόταση του εισαγγελέα Χ. Χατζηπαζαλίδη που υποστήριξε ότι οι κατηγορούμενοι «δεν έδειξαν μεταμέλεια και δεν ομολόγησαν τις πράξεις τους, αλλά προσπάθησαν να συγκροτήσουν μεταλλάκι με το δικαστήριο». Πρόεδροι του Αυτοκράτους Τριμελούς Πλημμελειοδικείου ήταν η κυρία Ανθή και παρέδωσαν οι κ.κ.κ. Στάγκου και Σακελλαρίου.

Σε όλη τη διάρκεια της διαδικασίας το δικαστικό μέγαρο είχε κατακλυστεί από ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις αλλά και ΜΑΤ. Λίγη ώρα μετά την απόφαση δεκάδες φίλοι των συλληφθέντων και φοιτητές οργάνωσαν πορεία διαμαρτυρίας στο κέντρο της πόλης, χωρίς να σημειωθεί κανένα επεισόδιο.

17 ΝΟΕΜΒΡΗ 1995: ΜΕΡΕΣ ΜΝΗΜΗΣ - ΝΥΧΤΕΣ ΟΡΓΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ 504 ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Η δυναμική κατάληψη του Πολυτεχνείου από 1.000 και πλέον αναρχικούς για να διαμαρτυρηθούν στη συνεχιζόμενη εξόντωση του Κώστα Καλαρέμα (38 μέρες απεργίας πείνας) και των άλλων φυλακισμένων συντρόφων τους, η ανυποχώρητη στάση τους στα διοδοχικά τελεσίγραφα και τέλος η αξιοπρεπέστατη σύλληψή τους, γράφει μια ακόμη σελίδα στην ιστορία του αντικαθεστωτικού κινήματος μεταπολιτευτικά. Μια σελίδα πολιτικής νίκης του κινήματος αντίστασης που αναστρέφει τη στρατιωτική νίκη που πέτυχε το καθεστώς με την εισβολή και εκκένωση του Πολυτεχνείου: με τσαλακωμένο το κοινωνικό τους προφίλ καλούνται οι κατασταλτικές δυνάμεις να απολογηθούν για τις βαρβαρότητές τους, όσες τουλάχιστον έπραξαν μπροστά στις κάμερες. Με τσαλακωμένη την εικόνα τους ως «κοινωνικοί λειψουργοί» να απολογηθούν για τη χρήση των νέων οπλικών συστημάτων, ασφύξιόγόνων για πολεμική χρήση. Με μια στρατιά 500 αιχμαλώτων για «ξεδιάλεγμα» και παραπομπή προς παραδειγματική τιμωρία. Με μια στρατιά 500 αιχμαλώτων να αναστρέφει την εικόνα των μερικών δεκάδων «καταστροφομανών». Με μια στρατιά 500 αιχμαλώτων να φωνάζουν «Το πάθος για τη λευτεριά είναι δυνατότερο από όλα τα κελιά» και να περπατούν με το κεφάλι ψηλά προς τις κλούβες.

Νύχτα εφιαλτική. Συμφωνούμε. Αστυνομία, δημοσιογράφοι, πρυτανικές αρχές. Το τρίγωνο του τρόμου.

★ Τα ΜΑΤ να επιδίδονται στο γνωστό τους έργο. Να κηρύσσουν αποκάλυπτα και απρόκλητα χημικό πόλεμο. Δεν μιλάμε για τα «συνθή» δακρυγόνα. Ισχυρά ασφύξιόγωνα χρησιμοποιούνται πια, ευρύτατα. Εξοπλισμός πολεμικών επιχειρήσεων έστειλε στο νοσοκομείο 30 περίπου καταληψίες του Πολυτεχνείου και στη συνέχεια στη Γενική Ασφάλεια. Για τον «υπερβάλλοντα ζήλο» Ζητάδων, ΜΕΑτζήδων, ΜΑΤατζήδων, οι εικόνες μίλησαν μόνες τους. Δέκα σπλισμένοι απέναντι σε έναν άοπλο. Κανένα σχόλιο... Απλά όλος ο κόσμος μαθαίνει αυτό που είναι κοινό μυστικό: τη δράση των ένστολων. Δεν εκπληρσώμαστε, συνεχίζουμε τον αγώνα μας.

★ Οι δημοσιογράφοι έχουν την τιμητική τους: να μην μπορούν να κρύψουν τη λύσσα τους απέναντι στους διαδηλωτές που φώναζαν «χαφιέδες, ρουφιάνοι, δημοσιογράφοι» και να διαρρηγγύνουν τα ιμάτιά τους για την «κατάφωρη παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων», όταν δύο διμοιρίες τσάκισαν το κεφάλι του διαδηλωτή. Να ζουμάρουν στο αίμα και να διαμαρτύρονται που δεν τους αφήνει η αστυνομία να κάνουν τη δουλειά τους. Να αγωνιούν γιατί δεν μπορεί η αστυνομία, να ενθαρρύνουν τους «αγανακτισμένους». Να μιλούν για «ανυπολόγιστες ζημιές» από τα πρώτα λεπτά της κατάληψης, να «αναρωτούνται» για τα αήματα των καταληψιών. Τσιμουδιά επί 12 ώρες για το παιός είναι αυτός ο Καλαρέμας στη φυλακή και γιατί κάνει απεργία πείνας. Τσιμουδιά για τους φυλακισμένους αγωνιστές. Τσιμουδιά για τους λόγους της κατάληψης.

★ Οι πρυτανικές αρχές παραπαίοντας ανάμεσα στο πολιτικό κόστος που θα επιφορτίζονταν δίνοντας την εντολή για την άρση του ασύλου και στην επιθυμία τους να τσακίσουν τους «300 γνωστούς-αγνώστους». Ο Μαρκάτος, τραγικός κλόουν, να κάνει επίδειξη ισχύος γαυγίζοντας κυλιόμενα τελεσίγραφα, να τα μαζεύει μπροστά στην πυγμή και την αποφασιστικότητα των καταληψιών και να προτιμά την ασφάλεια του νοσοκομείου, παρά την πολιτική ευθύνη ενός αιματοκυλίσματος «νύπνοντας τας χείρας του» ως νέος Πιλάτος. Και τέλος, λίγα λεπτά μετά την εισβολή των ΜΑΤατζήδων στο Πολυτεχνείο να γίνεται τόσο καλά στο νοσοκομείο που ως νέος δοσίλογος -με την κοκκούλα του πρυτανικού αξιώματος- να υποδεικνύει τις «κρυφώνες» του ιδρύματος, σε αγαστή συνεργασία με τις μονάδες επιβολής της τάξης.

Τάξη που επιβλήθηκε από τους σοσιαλδημοκράτες χωρίς το κόστος των νεκρών από την πρωτόγονη επιβολή τάξης 22 χρόνια πριν. Έτσι είναι: η εξουσία εξελίσσεται, «εκλεπτίζουνται» οι χειρισμοί της. Άλλωστε η επίφαση της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας παρέχει σαφώς αποτελεσματικότερο κοινωνικό έλεγχο από την «επίσημη» δικτατορία. Καθόλου τυχαία, τα αρμόδια υπουργεία, τα κόμματα και οι «επίσημοι φορείς» ήταν οι «μεγάλοι απόντες» της νύχτας. Γιατί να εκτεθούν άλλωστε; Από την ασφάλεια των σαλονιών τους παρακολούθησαν (όσοι δεν κοιμήθηκαν) τους πραιτωριανούς τους να κάνουν τη βρώμικη δουλειά. Μην ανησυχείτε όμως: θα τους δούμε να μιλούν για τον «υπερβάλλοντα ζήλο», να χύνουν κροκοδείλια δάκρυα για το άσυλο, να αναλύουν την «έκπτωση των ηθικών αρχών της κοινωνίας».

Η κοινοβουλευτική δικτατορία τρίζει τα δόντια της. Καμιά επίφαση δημοκρατίας. Ευθυνόφοβοι οι «υπεύθυνοι», να πετούν το μπαλάκι της εισβολής ο ένας στον άλλον. Καμιά επίφαση δημοκρατίας. Να μετρούνε ζημιές, να μετρούνε ζωές (αλήθεια, πόσο «αποτιμάται» ένα σπασμένο κεφάλι, ή η αίσθηση θανάτου από ασφύξιόγωνα;). Καμιά επίφαση δημοκρατίας.

**ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ
Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ**

ΑΝΥΠΟΨΙΑΣΤΟΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

**ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ
ΚΑΝΕΝΑΣ ΟΜΗΡΟΣ ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ**

**ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ
18 ΝΟΕΜΒΡΗ 1995**

ΟΙ ΔΙΚΑΣΤΕΙΣ τιμώρησαν δόσους από τους παρόντες κατηγορούμενους για το Πολυτεχνείο δεν έδωσαν... Ικανοποιητικές απαντήσεις

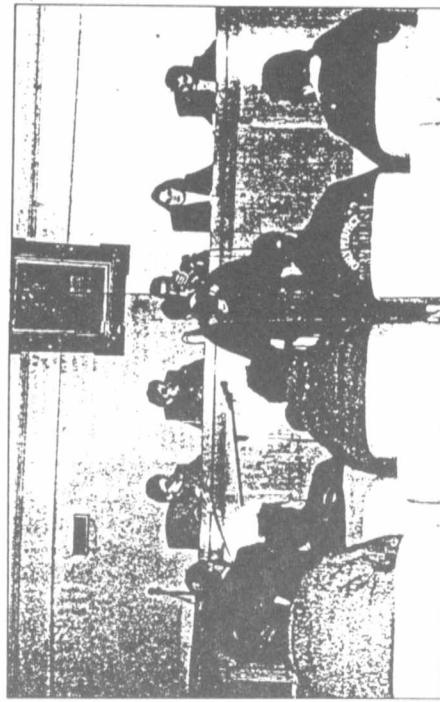
Ζητούν δηλώσεις... Εθνικοφροσύνης

Της ΣΑΥΚΕΛΑΣ ΚΑΤΗ

Η δικαιοσύνη έδωσε τις απαντήσεις που ζητούσε η κοινωνία. Οι δικαστές τιμώρησαν δόσους από τους παρόντες κατηγορούμενους για το Πολυτεχνείο. Οι απαντήσεις που ζητούσε η κοινωνία είναι οι δηλώσεις των κατηγορούμενων. Οι δικαστές τιμώρησαν δόσους από τους παρόντες κατηγορούμενους για το Πολυτεχνείο. Οι απαντήσεις που ζητούσε η κοινωνία είναι οι δηλώσεις των κατηγορούμενων.

- **ΕΞΕΤΑΣΙΕΙ** «αγωνίες» του πολιτή-από δεξιού τους τις Θέμεις
- **31 ΜΗΝΕΣ** σε 7, χωρίς αναστολή για τέσσερις, 4 μήνες σε έναν και πέντε για τους παρόντες κατηγορούμενους
- **40 ΜΗΝΕΣ** με αναστολή για τους 8 που δεν εμφανίστηκαν

Με τις απαντήσεις τους, συζητημένους, τις 31, οι κατηγορούμενοι για το Πολυτεχνείο έδωσαν τις απαντήσεις που ζητούσε η κοινωνία. Οι δικαστές τιμώρησαν δόσους από τους παρόντες κατηγορούμενους για το Πολυτεχνείο. Οι απαντήσεις που ζητούσε η κοινωνία είναι οι δηλώσεις των κατηγορούμενων.

Λαμβάνει μέρος στην διαδικασία οι παρόντες κατηγορούμενοι για το Πολυτεχνείο

Οι κατηγορούμενοι για το Πολυτεχνείο έδωσαν τις απαντήσεις που ζητούσε η κοινωνία. Οι δικαστές τιμώρησαν δόσους από τους παρόντες κατηγορούμενους για το Πολυτεχνείο. Οι απαντήσεις που ζητούσε η κοινωνία είναι οι δηλώσεις των κατηγορούμενων.

Π Τολμυκαράδης, γγ Νέος Γενός «Ζητούν να κληθούν τη δημοκρατία»

ΒΕΛΕΣΛΑΧΗ

Ο Νέος Γενός, γγ Τολμυκαράδης, ζήτησε να κληθούν τη δημοκρατία. Ο Νέος Γενός, γγ Τολμυκαράδης, ζήτησε να κληθούν τη δημοκρατία. Ο Νέος Γενός, γγ Τολμυκαράδης, ζήτησε να κληθούν τη δημοκρατία.

Με τη σημαία της Επανάστασης οι παρόντες κατηγορούμενοι για το Πολυτεχνείο

Το δικό μας στο Πολυτεχνείο. Οι κατηγορούμενοι για το Πολυτεχνείο έδωσαν τις απαντήσεις που ζητούσε η κοινωνία. Οι δικαστές τιμώρησαν δόσους από τους παρόντες κατηγορούμενους για το Πολυτεχνείο. Οι απαντήσεις που ζητούσε η κοινωνία είναι οι δηλώσεις των κατηγορούμενων.

Ευαισθησία και αβύσση για το Πολυτεχνείο του 1991

Οι κατηγορούμενοι για το Πολυτεχνείο έδωσαν τις απαντήσεις που ζητούσε η κοινωνία. Οι δικαστές τιμώρησαν δόσους από τους παρόντες κατηγορούμενους για το Πολυτεχνείο. Οι απαντήσεις που ζητούσε η κοινωνία είναι οι δηλώσεις των κατηγορούμενων.

Οι κατηγορούμενοι για το Πολυτεχνείο έδωσαν τις απαντήσεις που ζητούσε η κοινωνία. Οι δικαστές τιμώρησαν δόσους από τους παρόντες κατηγορούμενους για το Πολυτεχνείο. Οι απαντήσεις που ζητούσε η κοινωνία είναι οι δηλώσεις των κατηγορούμενων.

Πορεία «επιτάφιος» ευαισθησίας

Οι κατηγορούμενοι για το Πολυτεχνείο έδωσαν τις απαντήσεις που ζητούσε η κοινωνία. Οι δικαστές τιμώρησαν δόσους από τους παρόντες κατηγορούμενους για το Πολυτεχνείο. Οι απαντήσεις που ζητούσε η κοινωνία είναι οι δηλώσεις των κατηγορούμενων.

«Ποιος θα μου πει γιατί»

Η Μίρα, η Αριστάρχη Βασιλείδου, η οποία υπήρξε η πρώτη γυναίκα να περπατήσει στην πλατεία του Πολυτεχνείου, μιλάει για την εμπειρία της. Η Μίρα, η Αριστάρχη Βασιλείδου, η οποία υπήρξε η πρώτη γυναίκα να περπατήσει στην πλατεία του Πολυτεχνείου, μιλάει για την εμπειρία της.

«Οργή και αναγκαστική»

Οι κατηγορούμενοι για το Πολυτεχνείο έδωσαν τις απαντήσεις που ζητούσε η κοινωνία. Οι δικαστές τιμώρησαν δόσους από τους παρόντες κατηγορούμενους για το Πολυτεχνείο. Οι απαντήσεις που ζητούσε η κοινωνία είναι οι δηλώσεις των κατηγορούμενων.

«Μας έδωσαν σε δίκτα-παράδεισο»

Οι κατηγορούμενοι για το Πολυτεχνείο έδωσαν τις απαντήσεις που ζητούσε η κοινωνία. Οι δικαστές τιμώρησαν δόσους από τους παρόντες κατηγορούμενους για το Πολυτεχνείο. Οι απαντήσεις που ζητούσε η κοινωνία είναι οι δηλώσεις των κατηγορούμενων.

ΕΥΡΩΠΑΙΑ ΒΑΡΥΤΑ

Η ανασφάλεια είναι το χαρακτηριστικό που διαποτίζει κάθε εξουσία. Στην κοινωνική ιστορία του ανθρώπου, εξουσία και ανασφάλεια είναι άρρηκτα συνδεδεμένες. Πρόκειται για μια αλήθεια που αναιρεί τον ισχυρισμό ότι η θωράκιση της ισχύος των κυρίαρχων τους παρέχει μια επαρκή αίσθηση ασφάλειας.

Η σημερινή οργανωμένη κρατική εξουσία στέκεται σ' ένα έδαφος που αναγνωρίζει ότι οι κραδασμοί του δεν της διασφαλίζουν όσο θα ήθελε τις αναγκαίες ισορροπίες. Οι κρατούντες μιλούν για "κοινωνική σήψη", για "άρνηση των θεσμών", των "ιερών και οσίων" της κοινωνίας. Η κρατική μηχανή, όντας απ' τη γέννησή της το μεγαλύτερο κοινωνικό παράσιτο, διαρκώς φοβάται κάθε πιθανότητα ν' αποβληθεί από το κοινωνικό σώμα απ' το οποίο τρέφεται. Η ανασφάλεια αυτή της εξουσίας γίνεται έντονα αισθητή τον τελευταίο καιρό, αφού της είναι ήδη γνωστό ότι τ' αναδιάρθρωτικά της σχέδια δεν συμβιβάζονται με τις ανάγκες πλατιών κοινωνικών στρωμάτων.

Η συσσωρευμένη απελπισία και οργή που γεννά στους κόλπους των καταπιεσμένων η αποδιάρθρωση του κοινωνικού ιστού μπορεί ν' αποδειχθεί ιδιαίτερα επικίνδυνη για τους εξουσιαστές. Μπροστά στο φόβο μιας πιθανής θύελλας, οι φορείς της εξουσίας μεγιστοποιούν τη βία τους προκειμένου να επιβάλλουν τα μεγαλεπίβολα σχέδιά τους. Η τιμωρία και ο παραδειγματισμός εφαρμόζονται πρώτα απ' όλα σ' αυτούς που πάντα συγκρούονται τόσο με τις επιλογές του κράτους όσο και με την ίδια του την ύπαρξη: στους αναρχικούς και σε κάθε εξεγερμένο άτομο ή κομμάτι αυτής της κοινωνίας.

Οι μαζικές συλλήψεις, οι φυλακίσεις και οι ομηρείες αγωνιστών, η προσπάθεια εξουδετέρωσης με όλα τα μέσα κάθε εστίας αντίστασης, δεν αποτελούν παρά την προληπτική αντίδραση του κράτους μπροστά στον εφιάλτη μιας γενικευμένης κοινωνικής ανάφλεξης (τα γεγονότα στη Γαλλία είναι άλλωστε ένα καλό μήνυμα για τους κρατούντες όλης της Ευρώπης).

Η θεαματική επιχείρηση των ένστολων δυνάμεων επιβολής της κρατικής βούλησης, το ξημέρωμα της 17 προς 18 Νοέμβρη, όχι μόνο δεν βασίστηκε σε μια αδιαμφισβήτητη κοινωνική συναίνεση - όπως επιχείρησαν να την παρουσιάσουν - αλλά αντίθετα ανέδειξε για μια ακόμα φορά την αναγκαιότητα για τη βίαιη απόσπαση αυτής της συναίνεσης απ' τη μεριά της εξουσίας.

Από την άλλη η δική μας στάση, το να παραμένουμε όλοι μαζί από την πρώτη στιγμή της σύλληψής μας, σε πείσμα και παρά την πίεση όσων μας ήθελαν τον καθένα μόνο του και φοβισμένο να τρέχει να σωθεί, ματαίωσε τα σχέδιά τους για τη διαλογή και το διαχωρισμό μας σε υπαίτιους και ακολουθητές. Στηρίχθηκαν σε κριτήρια όπως η ηλικία, το επάγγελμα και ο φάκελλος στην ασφάλεια για να καταλήξουν ότι επιλέγουν 137 που θα σηκώσουν το βάρος όχι μόνο του τελευταίου Πολυτεχνείου, αλλά και όλων των ανάλογων στιγμών δράσης του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου και της εξεγερμένης νεολαίας τα τελευταία χρόνια.

Με τη στάση μας μέσα στην αίθουσα του δικαστηρίου φροντίσαμε επιμελώς να καταδείξουμε τον απατηλό χαρακτήρα της περιβόητης απονομής της δικαιοσύνης, αρνούμενοι να νομιμοποιήσουμε με τη συμμετοχή και τις απολογίες μας αυτή τη δίκη - παρωδία. Είναι αυτή η δικαιοσύνη που τώρα καλείται να δώσει τις λύσεις αυτές που άλλοι τομείς της εξουσίας είναι αδύναμοι ή απρόθυμοι να δώσουν. Παρουσιάζεται ως το "αμόλυντο" χέρι της εξουσίας, ως το πιο "υγιές" κομμάτι της, γι' αυτό και το πιο ισχυρό να επιβάλλει ό,τι το υπόλοιπο, λόγω της προχωρημένης σήψης του, αδυνατεί να κάνει: να σηκώσει το βαρύ πέλεκυ πάνω στα κεφάλια των απειθαρχών, επιβάλλοντας θεαματικά μια άξια λόγου ποινή, προς τιμωρία και παραδειγματισμό, προς τρομοκράτηση όσων αντιστέκονται ή ακόμη και όσων σκέφτονται ν' αντισταθούν.

Με τη στάση μας καταφέραμε να διαλύσουμε κάθε πρόσχημα δημοκρατικότητας και ν' αναδείξουμε τη φρίκη της ωμότητας και του ολοκληρωτισμού αυτών που κατέχοντας αμφισβητούνται συνεχώς και ανασφαλές επιτίθενται με ό,τι τους απομένει. Στη συνέχεια αποχωρήσαμε από τα δικαστήρια μη έχοντας πλέον τίποτα καλύτερο να κάνουμε. Αφήσαμε πίσω μας ελάχιστους οι οποίοι υπό το καθεστώς τρόμου και ασφυκτικών πιέσεων προχώρησαν σε δηλώσεις νομιμοφροσύνης ικετεύοντας τη συγγνώμη, επικαλούμενοι τον πρότερο έντιμο βίο και επιδιώκοντας την απαλλαγή τους από το φορτίο του κατηγορητηρίου. Γνωρίζαμε ότι αυτοί οι κακομοίρηδες που σύρθηκαν σ' αυτό τον καταγέλαστο διαχωρισμό απ' όσους

38 βρέθηκαν μαζί τους σ' αυτήν την οδύσσεια και στην αποδοκιμασία των γεγονότων που συμμετείχαν, θα χρησιμοποιηθούν απο τους δικαστές προς παραδειγματισμό, με την ανάδειξη της λιποταξίας και της υποταγής ως ύψιστων αξιών που εφόσον τις αποδέχονται ανταμείβονται πλουσιοπάροχα με ελάχιστες ποινές για τα ίδια ακριβώς αδικήματα που κάποιοι άλλοι θα οδηγηθούν στις φυλακές.

Αφήσαμε πίσω μας μια αίθουσα με άδεια έδρανα, με πλήθος ένστολων φρουρών του νόμου, με τους φορείς της αστικής δικαιοσύνης και με ελάχιστους εκλιπαρούντες για επιείκεια στο εδώλιο. Τώρα πια μπορούν να δείχνουν τον αυταρχισμό, την ωμότητα και την εκδικητικότητα τους, πασχίζοντας να στηρίξουν "ιδεολογικά" τις στημένες κατηγορίες σε μια αίθουσα απ' όπου απουσιάζουμε.

Δεν μας εκπλήσσει η απροσημάτιστη κατάργηση θεσμικών κανόνων και δημοκρατικών δικαιωμάτων. Αποδείχτηκε με τον πιο εύγλωτο τρόπο ότι αναιρούνται με την ίδια ευκολία που κατασκευάζονται από τους εκάστοτε ιθύνοντες με στόχο την οριοθέτηση και τον περιορισμό των πεδίων κίνησης κάθε κοινωνικού υποκειμένου. Δεν μας εκπλήσσουν οι βαριές ποινές που επιβλήθηκαν. Δε μας εκπλήσσει ούτε καν η διακριτική μεταχείριση που επιφύλαξε η δικαστική εξουσία σε ορισμένους από εμάς στέλνοντάς μας στη φυλακή, προκειμένου να ικανοποιηθεί το περιβόητο "περί δικαίου" αίσθημα.

Όπως και πριν, όπως και μέσα από το Πολυτεχνείο, απ' τα κελιά της ασφάλειας, και τις αίθουσες του δικαστηρίου έτσι και τώρα συνεχίζουμε ν' αγωνιζόμαστε στεκόμενοι στο πλευρό των φυλακισμένων συντρόφων μας. Για την άμεση απελευθέρωση του αναρχικού Κώστα Καλαρέμα (βρίσκεται στην 64η μέρα απεργία πείνας, αρνούμενος τις κατηγορίες της ασφάλειας) η οποία τίθεται ολοένα και πιο επιτακτικά ιδιαίτερα μετά την απόρριψη της αίτησης για την αποφυλάκισή του στις 11.12.1995. Κάθε παράταση της ομηρείας του θέτει σε άμεσο κίνδυνο την ίδια του τη ζωή.

- Για την άμεση απελευθέρωση του αναρχικού Χρ. Μαρίνου που διανύει την 43η μέρα απεργία πείνας.

- Για την απελευθέρωση των φυλακισμένων αγωνιστών (Γ.Μπαλάφα, Οδ. Καμπούρη, Ν.Καρατζά, Γ. Κρητικόπουλου).

Η αλληλεγγύη σε όλους τους φυλακισμένους συντρόφους και αγωνιστές και σε όλους τους αγωνιζόμενους ανθρώπους αυτής της κοινωνίας εξακολουθούν να βρίσκονται στην καρδιά του αγώνα μας και να εμπνέουν τις εξάρσεις της οργής μας.

ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ. ΟΛΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ.

ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΑΝ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΟΜΗΡΟ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΩΣΤΑ ΚΑΛΑΡΕΜΑ

64 μέρες απεργία πείνας

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΧΡ. ΜΑΡΙΝΟ

43 μέρες απεργία πείνας

13/12/1995

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ-ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ

ΗΛΙΘΙΟΙ ΔΗΜΙΟΙ...

ΤΑ ΚΕΛΙΑ ΣΑΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΣ ΧΩΡΕΣΟΥΝ.

ΜΕΣΑ ΣΕ ΑΥΤΑ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΜΕ ΔΥΝΑΤΟΙ.

ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΧΕΙΡΟΠΕΔΕΣ ΣΑΣ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΜΕ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ.

5 αγωνιστές σε απεργία πείνας 12 συνολικά βρίσκονται έγκλειστοι στα κελιά του κράτους. 504 εξεγερμένοι συνελήφθησαν μετά και την εισβολή των ένστολων κρατικών συμμοριών στο Πολυτεχνείο, και εκατοντάδες από αυτούς παραμένουν υψίστοι.

ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ!

ΟΛΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ

“Θα λερώσουμε με την αιματοβαμμένη λάσπη τα χαλιά των σαλονιών σας. Μάταια μας βάζετε στα σπίτια σας - εμείς παραμένουμε ξεσπιτωμένοι. Μάταια μας ντύνετε με καινούργια ρούχα - εμείς παραμένουμε κουρελήδες... Στα καλντερίμια μας υπάρχουν ακόμη πέτρες για να χτιστούν οδοφράγματα... έχουμε ακόμα καθαρές συνειδήσεις για να αντιμετωπίσουμε τα όπλα.”

Αναρχικοί

Στις 13 Γενάρη ξεκινά η "δεύτερη πράξη" της κατασταλτικής και δικαστικής απραξιών η οποία "σήκωσε αυλαία" στις 17 Νοέμβρη του 95 σύροντας στις δικαστικές αίθουσες τους υπόλοιπους 367 απ'τους συλληφθέντες του φετινού Πολυτεχνείου. Αποτελεί το αποκορύφωμα του σχεδιασμού μιας τακτικής κατακερματισμού που υιοθετήθηκε απ' την πρώτη στιγμή της σύλληψης μας. Ακόμα και πριν απ' αυτή: όταν ακόμα βρισκόμαστε στη μόνη απελευθερωμένη ζώνη της μητρόπολης, στο Πολυτεχνείο, δεχόμενοι επιθέσεις από παντού. Από την αστυνομία και τους φασίστες στα οδοφράγματα κι απ' τους δημοσιογράφους στα ραδιόφωνα και τις τηλεοράσεις. Ενώ ήδη οι διωκτικές αρχές σε συνεργασία με τους δοσίλογους πρυτάνεις μεθόδευαν την εξόντωσή μας. Τότε ήταν που ακούστηκε για πρώτη φορά, σε μια προσπάθεια συκοφάντησής μας, για εγκλωβισμένους στο χώρο του Πολυτεχνείου από "κάποιους" αναρχικούς. Κι όταν πια, μαζικά και οργανωμένοι, πιασμένοι σ' αλυσίδες οι 504 αντιμετώπιζαν την εισβολή των ένστολων εκείνοι μας χώρισαν σε υποομάδες για να μας οδηγήσουν στις κλούβες. Στην ασφάλεια μας χώρισαν σε ακόμα μικρότερες για να προωθηθεί η διαδικασία χαρτογράφησης μας. Έπειτα μεθόδευαν το διαχωρισμό μας σε γνώριμους και μη, σε ενήλικους και ανήλικους, σε φοιτητές και εργαζόμενους. Κι έτσι φτάνουμε στη δίκη παρωδία των 137 οι οποίοι παρά το αίτημα της κοινής εκδίκασης δικάστηκαν και καταδικάστηκαν κατά ομάδες.

Μετά την "πρώτη πράξη" λοιπόν, ήρθε η ώρα να ξεμπερδέψουν και με μας, μετά τις εξοντωτικές ποινές που επέβαλλαν με συνοπτικές διαδικασίες στους συντρόφους μας.

Επειδή στο Πολυτεχνείο του 95 αρνηθήκαμε έμπρακτα τη νομιμότητά τους, έτσι όπως την έχουν επιβάλλει σ' όλη την κοινωνία δια πυρός και σιδήρου, αφού δε σωπάσαμε μπροστά στις δύο απεργίες πείνας των παγιδευμένων, απ' τα ασφαλίτικα και πολιτικά ερπετά, συντρόφων μας, Κ. Καραρέμα και Χ. Μαρίνου, δεν θεωρήσαμε αναπόφευκτες τις εξοντωτικές καταδίκες και προφυλακίσεις των Ο. Καμπούρη, Γ. Μπαλάφα, Γ. Κρητικόπουλου, Σ. Δαπέργολα, Μ. Χρυσοστόμου, Ν. Καρατζά, δεν κλείσαμε αυτιά και μάτια μπροστά στο κοινωνικό έγκλημα που διαπράττεται καθημερινά στα σωφρονιστικά κολαστήρια του Κορυδαλλού. Έτσι και τώρα θα αρνηθούμε τους θεσμικούς μηχανισμούς -μέγγενες της ανθρωπίνης συνείδησης- οι οποίοι υποτίθεται πως αποδίδουν "δικαιοσύνη". Άλλωστε το πραγματικό περιεχόμενο και ο χαρακτήρας της δικαιοσύνης τους, καταδεικνύεται περίτρανα και από την επιλεκτική καταδίκη των συντρόφων μας προς παραδειγματισμό όσων τολμούν να την αμφισβητούν.

Δε δεχόμαστε το ρόλο του κατηγορούμενου, δεν υπάρχει περίπτωση να απολογηθούμε για την α. ΄γκη και επιθυμία μας, να αντισταθούμε έμπρακτα ενάντια στην ισοπέδωση της ανθρωπίνης συνείδησης κι αξιοπρέπειας. Πιστεύουμε πως η αλληλεγγύη είναι ένα απο τα όπλα μας και δεν θα επιτρέψουμε να μας αποπλίσουν, διασπώντας μας και εκφοβίζοντάς μας.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
Πάντα ζωντανοί, πάντα ελεύθεροι

Κάποιοι απ' τους κατά συρροή
κατηγορούμενους.

ΚΛΗΘΗΚΑΝ ΝΑ ΕΚΦΡΑΣΟΥΝ ΤΙΣ ΑΠΟΦΕΙΣ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΠΑΤΡΙΔΑ - ΕΘΝΟΣ ΚΑΙ ΣΗΜΑΙΑ

Μάθημα αγωγής για τους καταληψίες

Μάθημα «αγωγής του πολίτη» θύμιζε η χθεσινή δίκη για τα επεισόδια στο Πολυτεχνείο.

ΡΕΠΟΡΤΑΖ:
Μίνα Μουστάκα

ΟΙ ΕΝΝΕΑ από τους δεκαεπτά νεαρούς καταληψίες της τέταρτης ομάδας, που κήθησαν στο εδώλιο, κλήθηκαν να εκφράσουν τις απόψεις τους για την πατρίδα, το έθνος, και τη σημαία, σαν να ήταν κατηγορούμενοι για τις ιδέες και τα «πιστεύω» τους.

Σκοπός των δικαστικών λειτουργιών, μέσα από τις συνεχείς ερωτήσεις που τους υπέβαλαν ήταν - όπως διευκρίνισε κάποιος στιγμή ο πρόεδρος - να κρίνουν την προσωπικότητα των κατηγορουμένων.

Μέσα από τις ακανθισμένες που έλαβαν λοιπόν, οι δικαστές κατέληξαν και πάλι σε ομόφωνη περί ενόχης απόφαση, κηρύσσοντας αθώο ένα μόνο κατηγορούμενο, τον φοιτητή της Φιλοσοφικής Γιώργο Κουκουσουλά.

Οι υπόλοιποι οκτώ, που περιμεναν να τύχουν ευνοϊκότερης ποινικής μεταχείρισης όπως και οι άλλοι δύο νεαροί που κήθησαν προχθές στο εδώλιο του κατηγορουμένου, έλληνοί και άκουσαν την καταδίκη τους σε συνολική ποινή φυλάκισης τριάντα ενός μηνών. Για τέσσερις μάλιστα από τους παρόντες κατηγορουμένους, τους Γ. Σταθίκι, Στ. Αμίλτο, Βασ. Μέγα και Στ. Πετρούλια, το δικαστήριο στερώοντας το ανασταλτικό αποτέλεσμα της έφεσής τους, τους καταδίκασε σε 31 μήνες φυλάκιση τον καθένα, ποινή εξεργασίας προς 1.500 δραχμές την ημέρα.

Όσοι όμως από αυτούς δεν έχουν να χρησιμοποιήσουν την ποινή τους, θα οδηγηθούν φυλακές Κορυδαλλού.

Εξαγοράσιμη ήταν και η 4μηνη ποινή φυλάκισης, που επέβαλαν στον κατηγορούμενο Αγγελόλο Παπουτσάκη. Ενώ για τους υπόλοιπους οι δικαστές αποφάσισαν η έφεσή τους να έχει ανασταλτικού δύναμη, παρά την αντίθετη εισαγγελική πρόταση.

Νωρίτερα, ο κάθε κατηγορούμενος με το δικό του τρόπο εξήγησε στο δικαστήριο τι πιστεύει ότι συμβολίζει η σημαία και ποια είναι τα συναισθήματά του όταν βλέπει τον αθλητή της άρσης βαρών Πύρρο Δήμα να διακυβίζει ακούγοντας τον Εθνικό Ύμνο, σηκώνοντας ψηλά την ελληνική σημαία!

Όλοι εξέφρασαν την αντίθεσή τους στο κάψιμο της σημαίας, αλλά υποστήριξαν πως φοβήθηκαν να αντιδράσουν λέγοντας ότι εκείνο το δράδυ ο καθένας, σκέφτηκε πως... ο ούτως και άλλως ούτως.

Στο σημείο αυτό η εισαγγελέας της έδρας κ. Αναστασία Μασούρα, αφού υπέμνησε τα λόγια του ποιητή Ανδρέα Κάλδου πως «θέλει αρετή και τόλμη η ελευθερία» παρατήρησε: «Ήταν η μοναδική ευκαιρία να απομονώσετε τα άτομα που αποτελούσαν τη μειοψηφία για να μάθουμε επιτέλους

Η δίκη. Εννέα κατηγορούμενοι από την 4η ομάδα των καταληψιών κήθησαν χθες στο εδώλιο του δικαστηρίου. Όλοι - πλην ενός - αφού απάντησαν στις ερωτήσεις των δικαστών κρίθηκαν ένοχοι. Τέσσερις από αυτούς, στους οποίους δεν δόθηκε αναστολή και δεν είχαν χρήματα να εξαγοράσουν την ποινή τους, παραμένουν κρατούμενοι.

και εμείς ποιοι είναι αυτοί που δημιουργούν τα επεισόδια».

Οι διάλογοι ανάμεσα στους νεαρούς κατηγορουμένους από τη μια και τον πρόεδρο και την εισαγγελέα από την άλλη είναι χαρακτηριστικοί και παρατίθενται χωρίς κανένα άλλο σχόλιο.

- Ποια είναι η αποψη σας για τη σημαία;
- Δεν εγκρίνω την ενέργεια αυτή.
- Άλλοι επιστήμονες έχουν διαφορετική γνώμη. Εδώ ο καθένας, όμως, αναλαμβάνει τις ευθύνες του, είπε ο πρόεδρος του δικαστηρίου κάνοντας με τον τρόπο αυτό έμμεση αναφορά σε μια άλλη εκκρεμή υπόθεση που αφορά την δίωξη εις βάρος του κατηγορητή του Παντίου Παντιστημιού Γ. Ρούσου.

- Γιατί δεν αντιδράσατε βλέποντας κάποιους άλλους να καίνε τη σημαία;
- Φοβήθηκα. Εάν προσπαθούσα να τους εμποδίσω κινδύνευε η σωματική μου ακεραιότητα.

- Πρόεδρος: Εάν σκέφτονταν έτσι και στο παρελθόν οι Ιταλοί θα είχαν φτάσει μέχρι... την Κρήτη.

- Εισαγγελέας: Εσείς, είστε νέοι άνθρωποι, είστε το μέλλον και άλλα πράγματα περιμέναμε από σας...

- Πρόεδρος: Η σημαία τι συμβολίζει για σας;

- Η σημαία για μένα - απαντά ένας κατηγορούμενος - δεν περιορίζεται σ' ένα πανί, που συμβολίζει τη θάλασσα και τον ουρανό.

- Πρόεδρος: Έχει και το σταυρό. Το επισημαίνω αυτό, μήπως δεν εγκρίνετε τον σταυρό...

- Η σημαία κύριε πρόεδρε, είναι το ράσο του παπά και η φανέλα του τσοιά. Σε αυτήν ορκιστήκα, όταν πήγα φαντάρος. Αλλά, πρέπει να καταλάβετε και εσείς ότι ο φόβος που νιώσαμε όλοι όσοι είμαστε εγκλωβισμένοι στο Πολυτεχνείο εκείνο το δράδυ ήταν ανθρώπινο.

- Την ελληνική Δικαιοσύνη τη σέβεται;
- Εάν δεν τη σεβόμουν, δεν θα δρισκεμόν εδώ.

Αντικείμενο σχολιασμού, πάντως, από το δικαστήριο έγινε ακόμη και η εξωτερική εμφάνιση των νεαρών κατηγορουμένων. «Βλέπω ξυρισμένο το κεφάλι σας. Το ίδιο κουρέμα είχατε και στα επεισόδια»; ρώτησε ο πρόεδρος, ο οποίος σχολιάζοντας την εμφάνιση άλλου κατηγορουμένου τη χαρακτήρισε ως «θιβετιανού στυλ», ενώ η εισαγγελέας δρισκε πως ένας τρίτος έμοιαζε εξωτερικά με τους αποκαλούμενους «αγανακτισμένους πολίτες».

Η δίκη συνεχίζεται σήμερα με την πέμπτη ομάδα των κατηγορουμένων.

Αθώοι για τα επεισόδια του '91

ΑΘΩΟΙ από όλες τις κακοχηματικές πράξεις, για τις οποίες είχαν παραπεμφθεί στη Δικαιοσύνη, κρίθηκαν χθες από το Μεικτό Ορκωτό Δικαστήριο της Αθήνας και οι ένδεκα κατηγορούμενοι, που είχαν συλληφθεί κατά τη διάρκεια επεισοδίων στο

Πολυτεχνείο, τον Ιανουάριο του 1991. Δύο μόνο από αυτούς κρίθηκαν τελικά ένοχοι, αλλά μόνο για το αδίκημα της διατάραξης κοινής ειρήνης, που τιμωρείται σε βαθμό πλημμελήματος και καταδικάστηκαν σε ποινές φυλάκισης 4 και 6 μηνών με τριετή αναστολή.

Καταδικάζω τον αναρχισμό ως φθοροποιόν δια την οικογένεια, την πατρίδα και την θρησκεία.

Μην έχοντας τι άλλο να κάνω για να τη γλυτώσω φθηνότερα και υπό την πίεση της οικογένειάς μου και του δικηγόρου μου, αποφάσισα ενώπιον του δικαστηρίου να δηλώσω μετάνοια για τη "συμμετοχή" μου στα επεισόδια του Πολυτεχνείου '95, καθώς και τη συμπάρσταση μου στους δικαστές και τους εισαγγελείς, που ίσως αντιμετωπίσουν κάποιους απειθαρχούς και αμετανόητους (συγ)κατηγορούμενους.

Βρέθηκα στο χώρο του Πολυτεχνείου τη 17η Νοέμβρη του 1995 για να προσφέρω κι' εγώ τον ελάχιστο φόρο τιμής*, στη μνήμη αυτών που αγωνίστηκαν για τη δημοκρατία και τις χάρες της που εμείς σήμερα απολαμβάνουμε. Μόλις κατάλαβα ότι γίνεται κατάληψη έτρεξα πανικόβλητος-η και πήρα τηλέφωνο τους γονείς μου. Ο πατέρας μου ανησύχησε πολύ και τότε έμαθα ότι η μητέρα μου είχε πέσει στο κρεβάτι με ανεβασμένη την πίεση. Έκανα πολλές απόπειρες να βγω, φοβούμενος-η για την υγεία της μητέρας μου, αλλά οι αστυνομικοί που ήταν εξαγριωμένοι -και με το δίκιο τους- δεν άφηναν κανένα να περάσει χωρίς να τον ξυλοκοπήσουν αγρίως. Ήταν βέβαια φυσικό να έχουν χάσει την ψυχραιμία τους. Ένωσα μάλιστα κοντά τους, όταν κάποια στιγμή με συγκίνηση συλλογίστηκα πως κι εκείνοι, όπως κι εγώ, βρίσκονταν μακριά από την οικογενειακή εστία, που κάτι τέτοιες στιγμές την έχουν με όλοι οι πιστοί στους θεσμούς του κράτους ανάγκη.

Ύστερα από αμέτρητες (δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσες κύριε Πρόεδρε) προσπάθειες εγκατάλειψης του χώρου αυτού, πήγα και κάθισα σε μια αίθουσα όπου και παρέμεινα όλο το υπόλοιπο βράδυ έχοντας πάντα στη σκέψη μου τη μητέρα μου που δεν ήταν καλά.

Άκουγα βεβαίως απ' τα μεγάφωνα τις φωνές των καταληψιών να δηλώνουν την αλληλεγγύη τους σε κάποιον αναρχικό απεργό πείνας -Κώστα Καραρέμα νομίζω- καθώς και στους φυλακισμένους του Κορυδαλλού που είχαν εξεγερθεί. Εγώ δεν έχω καμιά σχέση μ' αυτή την εξέγερση και ούτε γνωρίζω αυτό τον αναρχικό. Και όπως καταλαβαίνετε δεν θα μπορούσα ποτέ να θέσω τη ζωή μου σε κίνδυνο για αγνώστους, πράγμα που αποδεικνύει περίτρανα το γεγονός ότι βρέθηκα σ' αυτό το χώρο εντελώς τυχαία.

Όσο για τους καταληψίες, δεν είδα κανένα με γυμνό πρόσωπο και άρα δεν μπορώ με βεβαιότητα να πω ότι αναγνωρίζω κάποιον απ' αυτούς. Αν όμως ήμουν σίγουρος-η για κάποιον, χωρίς ηθικό ενδοιασμό και χωρίς να καλύπτομαι με τη μαύρη κουκούλα, θα σας τον έδειχνα προκειμένου να βοηθήσω στο έργο της αστυνομίας και της δικαιοσύνης.

Άκουσα επίσης ότι πολλές σημαίες κήκων εκείνο το βράδυ και έκλαψα πολύ. Σαφώς και καταδικάζω την πράξη αυτή σαν πραγματικός-η Έλληνας-ίδα πάντοτε πιστός-η στα έθιμα και τις παραδόσεις που μας καθιστούν ομοσθενείς και υπερασπιστές της πατρίδας μας απέναντι στους εχθρούς της. Ποτέ δεν θα στρεφόμεν ενάντια σ' έναν Έλληνα είτε αυτός είναι αστυνομικός, είτε αφεντικό του πατέρα μου, είτε στον πατέρα μου (κι ας δέρνει τη μητέρα μου), είτε σ' έναν δικαστικό που καλείται να με δικάσει. Θα στρεφόμεν όμως ενάντια σε οποιονδήποτε πλήττει την εθνική ομοψυχία διαταράσσοντας την κοινωνική γαλήνη που η πρώτη διασφαλίζει, είτε αυτός είναι φτωχός, είτε αδικημένος (άλλωστε ο καθένας είναι υπεύθυνος για τη μοίρα του).

Καταδικάζω επίσης τις πράξεις βίας που έλαβαν χώρα στο Πολυτεχνείο την 17η Νοέμβρη '95, τις οποίες κάποιοι ασυνειδητοί μειοψηφικοί ορίζουν ως απελευθερωτικές και ενάντια στη νόμιμη βία που εισπράττουν καθημερινά μέσα στην οικογένεια, το σχολείο, το στρατό, την δουλειά ή τη φυλακή. Συμπονώ τους φτωχούς πρυτάνεις καθώς και τους φτωχότερους διευθυντές και μετόχους τραπεζών που κάθε χρόνο πλήττονται βαριά απ' το επαίσχυντο συναίσθημα της κοινωνικής αδικίας που φέρουν αυτοί οι ασυνειδητοί.

Δεν έχω καμιά σχέση με τα άτομα που συνέλαβε -μαζί κι εμένα- η ελληνική αστυνομία στις 18/11 και δεν θα ήθελα να επιβαρυνθεί η θέση μου από κάποια δική τους ίσως προκλητική στάση μέσα στις δικαστικές αιθουσες. Πιστεύω μάλιστα πως ούτε κι εκείνοι θα θέλουν να έχουν σχέση μ' έναν Έλληνα υπάλληλο υπήκοο σαν κι εμένα και εφόσον φέρω όλα τα συνεπακόλουθα χαρακτηριστικά αυτής της ταυτότητας.

Είμαι στ' αλήθεια το ζωντανό πειστήριο της αποτελεσματικής κατασταλτικής πολιτικής που ακολούθησατε. Κρίνετε με αθώο γιατί είναι κρίμα.

Υ.Γ. Θέλω να ευχαριστήσω επίσης τον Ζερβακάκη που μέσα σ' ένα γενικευμένο κλίμα απειθαρχίας κατά τη διάρκεια του αυτόφωρου των 137 είχε το θάρρος να διαχωριστεί απ' τους ταραξίες που βεβήλωσαν τόσο απροκάλυπτα το θεσμό της δικαιοσύνης και να παρουσιαστεί στο δικαστήριο υπερασπιζόμενος όλα όσα κι εγώ σήμερα υπερασπίστηκα.

Ευχαριστώ.

*Το περιβόητο λουλουδάκι

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Παρά τις προς παραδειγματισμό ποινές της δικαστικής χούντας.
Παρά την κατασυκοφάντηση μας από τα ΜΜΕ.

Παρά την υστερία γονιών, ειδικών και όλων των άλλων που
«θέλουν το καλό μας».

Όλοι εμείς που βρεθήκαμε στο Πολυτεχνείο το βράδυ της δεκάτης
εβδόμης του Νοέμβρη του 1995 δε μπορούμε να ξεχάσουμε ότι:

*Εκείνες τις ημέρες οι φυλακισμένοι αγωνιστές Μαρίνος και
Καλαρέμας φτάνανε στο κατώφλι του θανάτου, μαχόμενοι να
ξεφύγουν από τα δίκτυα των μηχανισμών της καταστολής, να
ξεσκεπάσουν τις ασφαλίτικές σκευωρίες.*

*Δεν ξεχνάμε τις εξοντωτικές ποινές στο Γιώργο Μπαλάφα και
στον Οδυσσέα Καμπούρη.*

*Δεν ξεχνάμε την απεργία πείνας των τριών της Θεσσαλονίκης οι
οποίοι αφού κακοποιήθηκαν από αστυνομικούς, φυλακίστηκαν για
τη συμμετοχή τους σε διαδήλωση αλληλεγγύης.*

*Δεν ξεχνάμε τη φυλάκιση του αρνητή στράτευσης Καρανίκα και
του διαδηλωτή Κρητικόπουλου.*

*Δεν ξεχνάμε τις συνεχιζόμενες ομηρίες των Δαπέργολα,
Χρυσοστόμου και του διαδηλωτή μαθητή Καρατζά.*

*Δεν ξεχνάμε την εξέγερση των κολασμένων του Κορυδαλλού την
οποία οι γνωστοί-γνωστότατοι εκπρόσωποι του αγοραίου
τραμπουκισμού θέλανε να πνίξουν στο αίμα.*

*Δεν ξεχνάμε τη βάρβαρη επίθεση που δεχτήκαμε από τις
ένστολες κρατικές συμμορίες.*

*Δεν ξεχνάμε το χημικό πόλεμο και τους τσακισμένους, από τα
γκλομπ, συντρόφους μας.*

*Μα πάνω απ' όλα δεν ξεχνάμε την καθημερινή φρίκη που
βιώνουμε, την τηλεοπτική ανία, τη διαρκή εξαθλίωση των
ναρκωτικών, το μέλλον της ανεργίας και της εξαθλίωσης που μας
ετοιμάζουν.*

Ακριβώς επειδή δεν ξεχνάμε όλα αυτά, αρνούμαστε, στις δίκες
που έρχονται, να παίξουμε το ρόλο του μετανιωμένου παιδιού που
παρασύρθηκε.

Αρνούμαστε το ατομικό βόλεμα.

Αρνούμαστε τις δηλώσεις νομιμοφροσύνης.

*Αρνούμαστε να γελοιοποιήσουμε τη δίκαιη οργή μας παίζοντας το
ρόλο του καραγκιόζη «που τον κρατάγανε όμηρο οι αναρχικοί».*

*Αρνούμαστε να βυθίσουμε τη ζωή μας στο βούρκο του πολιτισμού
τους.*

Γι' αυτό επιλέγουμε να κρατήσουμε στο δικαστήριο
αγωνιστική στάση, τη στάση της ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ.

Το πρωί της 18 Νοέμβρη συλληφθήκαμε όλοι μαζί,
αντιπαραθέτοντας την αξιοπρέπεια μας στην κρατική βία. Σ' αυτό
το δρόμο πρέπει να συνεχίσουμε.

**ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ
ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΙ ΑΓΩΝΑΣ**

Το παρελθόν είναι ένα εφελτήριο, είναι μια αναφορά σε όσα συνετέλεσαν στο να υπάρξει αυτό που κυοφορείται σήμερα, αυτό που θα εκδηλωθεί δυναμικά αύριο. Όλα είναι στιγμές, άλλοτε δραματικές κι άλλοτε ευχάριστες, μιας και μοναδικής περιπέτειας, ενός αδιάκοπου και σφοδρού πολέμου.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΔΕΝ ΚΑΤΑΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΟΥΤΕ ΦΥΛΑΚΙΖΕΤΑΙ

**ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ Τ. ΒΕΖΥΡΤΖΟΓΛΟΥ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ
ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ**

Για τους διωκόμενους αγωνιστές του Πολυτεχνείου έχει ανοιχτεί από συντρόφους λογαριασμός οικονομικής ενίσχυσης. Ο αριθμός του λογαριασμού είναι 068-747974-31, στην Εθνική Τράπεζα.

Η Ασφάλεια τρέχει... στους κοινωνιολόγους

Επιστημονικά συμπεράσματα για την κοινωνική προέλευση και συμπεριφορά των συλληφθέντων στο Πολυτεχνείο, κυρίως των ενηλίκων, ευελπιστούν να εξαγάγουν ανώτατα πανεπιστημιακά ιδρύματα, που από κοινού με την Ασφάλεια ξεκινούν «εμπειρική-κοινωνιολογική» έρευνα.

Η σύνθεση των συλληφθέντων και η κοινωνική τους προέλευση (απ' όλες τις κοινωνικές διαστρωματώσεις) όπως χονδρικά προσδιορίστηκε εκείνες τις ημέρες, προβλημάτισε φαίνεται διάφορες επιστημονικές ομάδες. Επιδιώκουν, λοιπόν, να συστηματοποιήσουν και να καταγράψουν υπό τη μορφή επιστημονικών συμπερασμάτων τα όσα ακούγονταν δεξιά και αριστερά. Η έρευνα θα γίνει με τη συνεργασία της επιστημονικής ομάδας της Υποδιεύθυνσης Ανηλίκων και πανεπιστημιακών ιδρυμάτων με τη μέθοδο των ατομικών συνεντεύξεων και αναμένεται να ολοκληρωθεί την ερχόμενη άνοιξη. Οι συνεντεύξεις θα ληφθούν κυρίως από ανήλικους αλλά και από ενήλικους συλληφθέντες.

Στόχοι της έρευνας, όπως καταγράφονται, σε ανακοίνωση του υπουργείου Δημόσιας Τάξης είναι:

- Η μελέτη των κοινωνικών-δημογραφικών χαρακτηριστικών όσων θα ερωτηθούν. Το φύλο, η ηλικία, η προέλευση, οι σπουδές και το επάγγελμα.
 - Οι πολιτικές στάσεις, απόψεις και αντιλήψεις. Ιδεολογία, σχέσεις και θέσεις απέναντι στους θεσμούς.
 - Συμμετοχή σε διάφορες ομάδες πολιτικού, θρησκευτικού ή άλλου προσανατολισμού.
 - Ο βαθμός επηρεασμού του δείγματος από τα ΜΜΕ ή από άλλες εκδηλώσεις, όπως οι πορείες, οι καταλήψεις και άλλες.
 - Οι γενικότερες αντιλήψεις για το πανεπιστημιακό άσυλο, τη στάση της συγκλήτου, τον ρόλο της Αστυνομίας και της κοινωνίας εν γένει.
- Παράλληλα, χθες, το υπουργείο Δημόσιας Τάξης έδωσε στη δημοσιότητα λίστα, στην

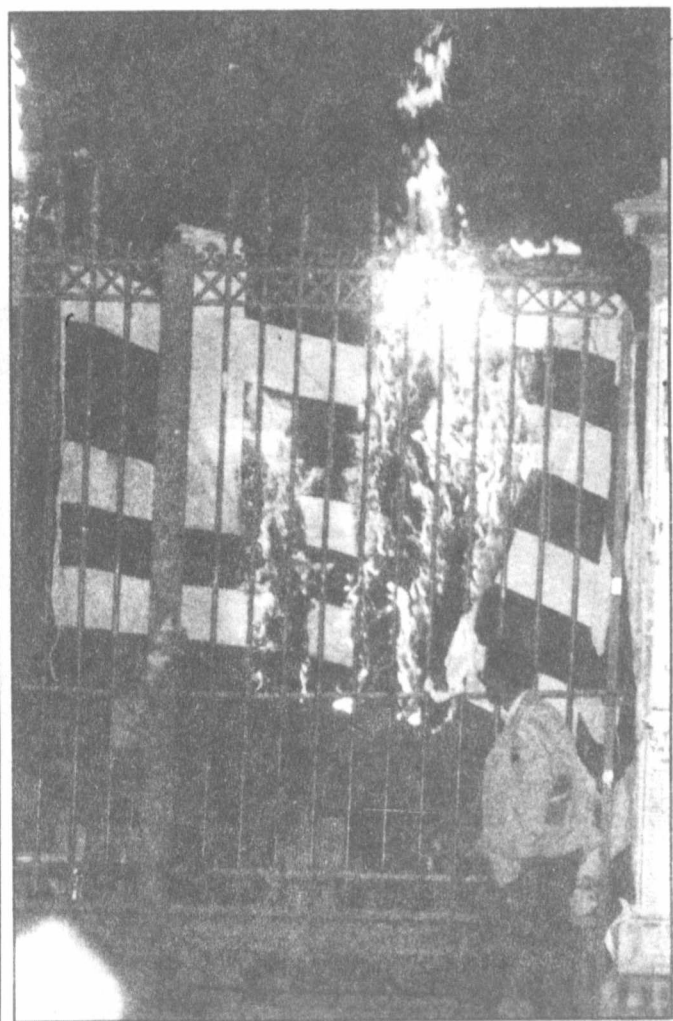
Ο ΠΙΝΑΚΑΣ ΤΩΝ... ΓΝΩΣΤΩΝ ΣΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ	
Προσφερόμενες από το Πολυτεχνείο	526
Προσπερασμένοι	99
Κατηγορηθέντες/καταδικασθέντες	57
Αριθμός	Λόγος παλαιότερης σύλληψης
21	Κατάληψη ΑΣΟΕΕ
2	Συμμετοχή σε επεισόδια
10	Διάφορες κλοπές
2	Ναρκωτικά
2	Απόπειρα εμπρησμού
3	Φθορές
2	Εξύβριση - κακόβουλη βλασφημία
1	Παράβαση νόμου περί ασέμνων

οποία καταγράφονται αριθμητικά όσοι από τους συλληφθέντες του Πολυτεχνείου είχαν στο παρελθόν συλληφθεί για διάφορα αδικήματα. Συνολικά, το πρώι τοι προπερασμένου Σαββάτου συνελήφθησαν στον χώρο του Πολυτεχνείου 526 άτομα.

Από αυτά, σύμφωνα με τα στοιχεία της Αστυνομίας, τα 99 είχαν στο παρελθόν προσεχθεί σε αστυνομικά τμήματα για εξακρίβωση από «χώρους όπου συγκαλύπτουν αναρχικούς», όπως λέει η Αστυνομία, ενώ 57 εκ των συλληφθέντων έχουν κατηγορηθεί ή καταδικαστεί.

- Αναλυτικά:
- 21 για παλαιότερη κατάληψη της ΑΣΟΕΕ.
 - 8 για καταλήψεις στέγης στην Αθήνα.
 - 2 για συμμετοχή σε επεισόδια.
 - 1 για ληστεία εις βάρος αλλοδαπών φοιτητών.
 - 10 για διάφορες κλοπές.
 - 3 για επεισόδια σε γήπεδα.
 - 2 για παραβάσεις του νόμου περί ναρκωτικών.
 - 2 για παραβάσεις του νόμου περί απόπειρας εμπρησμού.
 - 3 για φθορές.
 - 2 για εξύβριση - κακόβουλο βλασφημία.
 - 1 για παράβαση του νόμου περί ασέμνων.

Για 6 από τους 526 εκπερασμένους τους καταδικαστικές αποφάσεις δικαστηρίων.

Η σημαία στις φλόγες της άγριας νύχτας